

DVOMESEČNIK
LETNIK 72
ŠTEV. 4 (500)

500

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

JULIJ - AVGUST 1999

4

Salezijanski Vestnik

500

priloga

za vas živim v

Jac. Griz. Zosco

KAJ RESNIČNO ŠTEJE

Ko pišem tele vrstice, se - med drugim - srečujem tudi s sobrati, ki bodo v naslednjih dneh posvečeni v diakone ali duhovnike. Petega junija smo se spominjali duhovniškega posvečenja sv. Janeza Boska. Sam nisem vedel, kako sem tistega dne vzdiknil: kako »usoden« dan zanj, kako »usoden« dan za toliko mladih! Kaj vse je zrastle iz njegovega duhovništva!

DOMAČE ZLATO

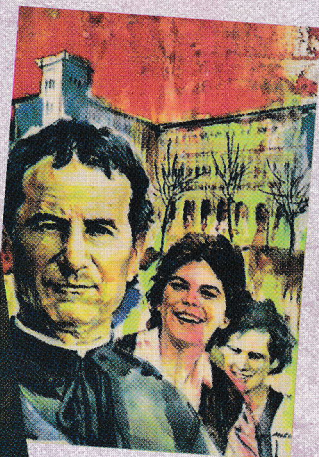
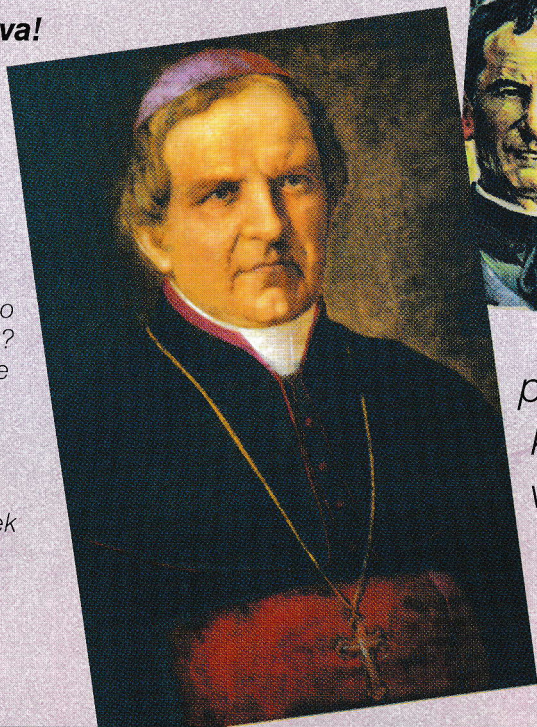
In če mi je dovoljeno usmeriti pogled še na letošnji 19. september: kaj vse je za naš narod in za našo Cerkev prineslo duhovniško poslanstvo škofa Antona Martina Slomška? Duhovništvo - domovina, tolike in tako odlične rodovitnosti. In vendar, danes v naših očeh skorajda zatemnjeno ali celo porinjeno na rob. Kaj vse je storil škof Anton Martin Slomšek za obstoj našega naroda, kulture, splošne omike in še

posebej Cerkve, vendar ni videti, da bi to ganilo eno ali drugo ministrstvo. Ti »služabniki skrivnosti« (to pomeni beseda minister) radi delijo »srčke« (in še kaj ...) za Valentinovo, da bi prosvetljevali slovenski mladi svet in dvigali vrhunsko kulturo. Radi »uvažamo« šaro zahodnega porabništva, zavračamo pa domače zlato.

Velik dogodek beatifikacije Antona Martina Slomška in v službi tega enkratnega dogodka obisk sv. očeta je za naš narod in Cerkev neponovljivo dejanje. Odpira nam povsem nova obzorja.

SREČANJE DVEH PREROKOV KRŠČANSKE VZGOJE

Anton Martin Slomšek je ne le sodobnik sv. Janeza Boska, ampak je skupaj z njim zaslutil, da je v našem času vzgoja edina pot evangelizacije in edina pot prihodnosti naroda. Zato smemo in moramo govoriti o preroškem svetništvu enega in drugega. Kar tudi pomeni, da nam je Bog v Antonu Martinu Slomšku dal kot narodu posebno

preroka
krščanske
vzgoje

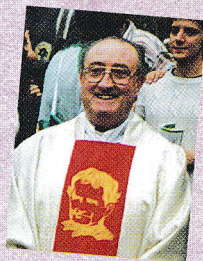
znamenje in zagotovilo: pristno krščanstvo daje moč in luč za ohranitev in razvoj celotnega naroda.

Zato je v celotni salezijanski družini velika želja, da bi se svetnika Anton Martin Slomšek in Janez Bosko ob obisku sv. očeta dejansko srečala in si dala sveti poljub kot preroka krščanske vzgoje. Srečala v smislu dejanske ustanovitve don Boskovega centra v Mariboru. Prepričan sem, da člani salezijanske družine v ta namen molimo in – upam si reči – še kaj več.

OBISK DON BOSKOVEGA NASLEDNIKA

Meseca novembra, prav na dan prihoda prvih don Boskovih učencev v Slovenijo, bo med nami osmi don Boskov naslednik (vrhovni predstojnik) s svojimi ožjimi sodelavci. Cel teden se bo srečeval z inšpektorialnimi sveti Češke, Hrvaške, Madžarske, Slovaške in Slovenije; v nedeljo 28. novembra pa v Marijinem svetišču na Rakovniku v Ljubljani zbral ob Mariji Pomočnici vso salezijansko družino ter mnoge mlade animatorje in sodelavce.

Kako bi bili veseli, če bi mogel blagosloviti tudi temeljni kamen nove noviciatske hiše v Rudniku v Ljubljani, ki bo posvečena dogodku Jezusove spremenitve na gori. Don Boskovi sinovi smo namreč povabljeni, da bi mladim izžarevali moč vstalega Gospoda, ki edini lahko prežari človekovo osebo in jo napravi resnično novo. To je naš najlepši prispevek sinode Cerkve na Slovenskem.

Stanislav Hočevár
inšpektor

Bog je naš Oče,
Oče vseh ljudi,
zato smo mi vsi
njegovi otroci,
ljubimo se
med seboj.

V tej številki:

Stanislav Hočevár KAJ RESNIČNO ŠTEJE	2
Črno jezero 1999 VOČETOVEM NAROČJU	4
Ivan Turk PEDAGOGIKA DUHOVNIH POKLICEV	10
Posvetitev Jezusovemu in Marijinemu srcu NIHČE NIMA VEČJE LJUBEZNI	12
Monika Pajk BOG ME LJUBI PO OČKU	14
Skala SREDIŠČNI POMEN VZGOJE	18
Družina Bizovičar MARIJO NOSIJO	20
s. Ljudmila Anžič ROKE, SKLENJENE PRED ČELOM	22
Priloga jubilejne številke ZA VAS ŽIVIM V ...	I-XVI

Spoštovane bralke in dragi bralci te jubilejne (slavnostne) številke Salezijanskega vestnika, načrt nikakor ni majhen in naša pričakovanja so dejansko velika. S skupnimi močmi zmoremo vse, mar ne?

Poln zaupanja v vašo molitev in sodelovanje vas hvaležno pozdravljam.

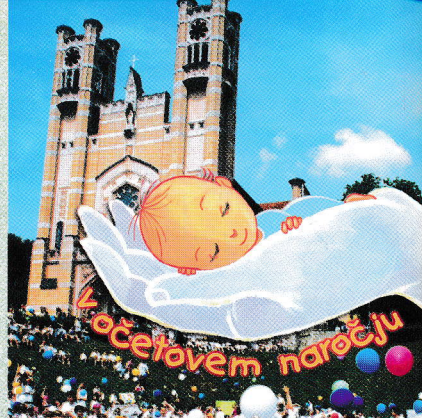
Naslov: SALEZIJANSKI VESTNIK • RAKOVNIŠKA 6
• p.p.2404 • 1001 LJUBLJANA • telefon: 061/127 30 28
• dvomesečnik • 4/1999, letnik 72 (štev. 500) • Glasilo za salezijansko družino • Izdaja Salezijanski inšpektorat v Ljubljani • Ureja uredniški odbor • Glavni urednik: Janez Potočnik • Grafična priprava: Založba Salve, Ljubljana • Lektorira: Stanislav Duh • Tisk: Tiskarna Ljubljana, d.d. • ISSN 0353-0477 • www.salve.si/vestnik

Na podlagi 25. čle3na Zakona o DDV se za tisk revij obračunava in plačuje DDV po stopnji 8%.

črno jezero

V Očetovem naročju

5. junija letos je bilo na Rakovniku že osmo leto zapored veličastno praznovanje otrok, t.i. Črno jezero. V letu Boga Očeta je imelo letošnje praznovanje naslov V Očetovem naročju: Bog nas gotovo vedno znova sprejema v svoje naročje - in to je tudi vabilo zemeljskim očetom, da bi odgovorno in z ljubeznijo živeli svoj poklic očeta svojih otrok. Letos se je zbralo kakih 1300 otrok s svojimi voditelji, dogajanje na "otokih" pa je pripravilo 18 skupin animatorjev iz raznih župnij oz. skupin. Otroke, ki so prihajali, je pozdravljaj glas harmonike, v ljubki hišici pa jih sprejela in pozdravila družina Krnčevih. In potem se je začelo: z otoka na otok. Letos so na posameznih otokih dobivali koščke sestavljanke ("puzzle") s simbolom letošnjega Čarnega jezera (glej sliko). Večina je obiskala tudi molitveni otok, kjer so pisali svoje prošnje nebeškemu Očetu: 1/3 otrok za družinske zadeve, 1/3 za mir na Balkanu, 1/3 za svoje osebne zadeve. V akciji "Otroci Čarnega jezera za otroke Balkana" so zbrali 70.000 SIT. Opoldne so ob molitvi angelovega česčenja (in pozneje še pri maši) otroci prebrali posebno pismo svojim očetom in jim ga pozneje tudi odnesli domov (glejte v nadaljevanju). Pri sv. maši je oljubezni zemeljskega in nebeškega očeta spregovoril voditelj SMC iz Maribora Viktor Ganc.

Janez P.

OTROK PIŠE SVOJEMU OČETU

Dragočka!

Danes se imam super!

Spet sem na Čarnem jezeru, tako kot lani. Tis plohe ne veš, kako je lepo! Prehodi sem cel Rakovnik. Iz labirinta ploh nisem našel poti. T.ebise to gotovo ne bi zgodilo. Pa koliko se nas je spravilo v eno copat! In rekli so, da je eno copat tvoj. Potem smo delali čistotaj hne copatke, in to zate. T.iga prinesem...

Joj, koliko ti imam še povedati! A boš imel kaj časa, dame boš poslušal?

Zelo lepo nam je, kadar smo skupaj in se pogovarjamo.

Veseli bil, ko bi bila danes z mano tudi ti in mami. Kako lepo mi je takrat, kadar se igraš z mano! T.obise moralo večkrat zgoditi. Vem, da imaš veliko dela, ampak včasih bi si lahko vzel kak prost dan. Tako bi mi lahko več pomagal pri nalogah. Fino bi bilo, da bi z menoj igral košarke, nogomet, med dvema ognjema... Potem te ne bi tako pogrešal. Lahko bi šli skupaj z mami na sprehod. Med potjo bi se pogovarjali, lovili, smejali in peli. Ko bi prišli domov, bi skupaj jedli. Pred jedjo bi tudi zmogli, saj drugače vedno pozabimo. Potem bi ti in jaz pomagala mami pri pospravitiku kuhinjo.

Vem, dame imaš rad. T.udi jaz te imam zelo, zelo rad.

Veseli sem, da si ravno tvoj očka.

Prosim te, da bi bil prijazen in se ne bi prepiral z mami.

Dober očka je ravno prav strog in drži obljubo.

Želim si, da bi bil tudi jaz tako dober, kot si ti.

Rad te imam!

Tvoj otrok

VERŽEJ

MARIJA »OBISKALA« ZAVOD

Zadnjo soboto in nedeljo v maju je bil v Veržeju romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice. Letos se je prvič po vojni zgodilo, da smo kip Marije Pomočnice v soboto zvečer v slovesni procesiji prenesli v zavod (kjer je domoval vsa leta do 2. svetovne vojne), tam ob njem molili pozno v noč in ga v nedeljo vrnili v cerkev. V soboto zvečer je vodil sv. mašo prodekan salezijanec Anton Hribernik, v nedeljo paromarsko bogoslužje dekan Martin Zver iz G. Radgone. Že leta 1912 so salezijanci prišli v Veržej. Leta 1921 je takratni ravna-

telj dr. Franc Volčič sprejel v upravo tudi veržejsko župnijo, kot prvo salezijansko župnijo v severovzhodni Evropi. Po 2. svetovni vojni je bilo delo salezijancev nasilno onemogočeno, v zavodu so se najprej naselili mladi iz neurejenih družin, od leta 1992-1997 pa je bil zavod »nadomestni dom« za begunce iz Bosne in Hercegovine. Septembra 1998 pa so se prvi salezijanci spet naselili v svoj častitljivi dom - Marijanišče. S to stavbo želimo služiti današnji mladini in družinam na področju vzgoje in izobraževanja.

ŽELIMLJE - RAKOVNIK

MINISTRANTI: KOŠARKA in KVIZ

Že četrto leto zapored se je na belo soboto 17. aprila zgodila t.i. »ulična košarka« za ministrante do 8. razreda. Tudi tokrat so tako kot lani tekmovali v želimeljski športni dvorani. Zbralo se je rekordno število skupin, kar 52, po 26 skupin v mlajši in starejši kategoriji.

Srečanje smo začeli z iskreno molitvijo v cerkvi in ga nadaljevali pod šestimi koši. Med mlajšimi (do 6. razreda) so prvo in drugo mesto dosegli ministranti iz Polzele, med starejšimi (do 8. razreda) pa ministranti iz Domžal.

Tri tedne pozneje, v soboto 8. maja, pa je bil na Rakovniku ob prazniku zavetnika ministrantov sv. Dominika Savia tradicionalni ministrantski kviz. Zbralo se je blizu 200 ministrantov iz 20 župnij ljubljanskega arhidiakonata. Ob začetku je bil z njimi tudi ljubljanski škof Alojz Uran, ki je vodil slovesno mašo in jim med pridigo tudi prisrčno spregovoril o svojem odločanju za duhovniški poklic. Sledilo je tekmovanje v dveh starostnih skupinah (do 7. razreda in od 8. razreda naprej). Med starejšimi so zmagali ministranti iz Bežigrada, med mlajšimi pa presenetljivo ministranti z Iga. Kljub zmagi v starejši skupini so morali Bežigradjani pokal Dominika Savia predati v roke ministrantom iz župnije Ljubljana Polje. Po napetem tekmovanju v kvizu je sledil bolj vesel del -

srečolov, kjer je zadela skoraj vsaka srečka. Tako so lahko vsi odhajali domov z nasmehom na obrazu.

Janez

ANKARAN - BLED

DOŽIVELI SMO - DUHOVNE VAJE NA BLEDU

12. februarja smo se s katehistinjo odpravile novim spoznanjem naproti. Za duhovne vaje nas je navdušila prav ona. Najbolj navdušene smo se odločile za novo izkušnjo. Po dveh urah vožnje smo že zagledale čudovit otoček sredi jezera. Bled. V svoji hiši so nas vesele in nasmejane že čakale sestre hčere Marije Pomočnice. Vse dni jih je bil en sam smeh. Z nami so bila tudi dekleta iz Škofje Loke. Naučile smo se igrati o A. M. Slomšku. Bilo je zelo zabavno, a boljše od s. Mojce bilo ni nobene. Tudi s hrano so nas razvajale ... in kar prehitro je prišla nedelja, ko je bil čas za pakiranje in slovo. Lahko si mislite, kako nam je bilo težko in hudo. Po poti domov smo se ustavile še ne Brezjah.

Polona Jerman

REP NJE

SEMINAR O DRUŽBENEM OBVEŠČANJU

Od 6. do 9. maja je bil pri sestrah v Repnjah seminar o družbenem obveščanju, ki ga je organiziral svetovalec vrhovnega predstojnika za to področje Antonio Martinelli, na strani inšpektorije gostiteljice pa je seminar pripravljal in zelo dobro organiziral mag. Branko Balažic. Udeležili smo se ga sobratje salezijanci iz Slovaške, Češke, Hrvaške in Slovenije. Ob kvalitetnih predavanjih smo razmišljali o oznanjevanju evangelija v novi kulturi, o odnosu med družbenim obvešča-

njem in salezijansko vzgojno navzočnostjo ter o animaciji in koordinaciji dela na področju družbenega obveščanja. Ti pogovori so želeli dati nove iztočnice za stvarno razmišljanje in obnavljanje salezijanskih založb in drugih struktur. Tudi vidik bratskega srečevanja - skupna molitev, nacionalno obarvana evharistija, večerni govori, neformalna srečevanja ob večerih - je pokazal, kako naše delo določajo »odnosi« med ljudmi.

*Povzeto po poročilu
Branka Balažica*

ŽELIMLJE

OTROCI SO OGLEDALO STARŠEV IN ZAKONA

Prvo nedeljo v maju in drugo v juniju je bilo v Želimpljem spet vsem znano **srečanje družin**. V obeh skupinah se je zbralo skupaj blizu 600 udeležencev. In večina med njimi so bili otroci. Ni

manjkalo družin s 4, 5 in več otroki. Ob pogledu na to mladost slovenskega naroda postaja jasno, da so lahko pravzaprav samo zavzeti kristjani zagotovilo preživetja slovenskega naroda. Srečanja sta potekala po običajnem sporedu: začetek s

skupno molitvijo, potem predavanje za starše v dvorani (letos je predaval p. Christian Gostecnik) in pogovor v skupinah, vzporedno pa programi za otroke za različne starostne kategorije. Med preprostimi »piknik kosilom« je bila priložnost za povsem sproščen pogovor in medsebojno spoznavanje. Sledilo je družabno srečanje v dvorani: v prvi skupini se je predstavila »pojoča« družina Sečnik, v drugi pa so program pripravili otroci sami. Sledila je sv. maša, pri kateri smo se Gospodu zahvalili za lep dan, za življenje in drug za drugega. *Janez*

DIASPORA

MIR TEBI, BALKAN!

Naša pobuda se nadaljuje. Iz srca hvala vsem, ki ste molitveno ali kakorkoli podprli to pobudo, ki je v drugih salezijanskih inšpektorijah dobila precejšen odmev. Inšpektor Velike Britanije mi zagotavlja, da skupnost vsak dan skupaj moli molitev za mir na Balkanu. Zdaj bi posebej potrebovali velikodušne misijonarje in prostovoljce, ki bi bili pripravljeni delati na Kosovu in v Črni Gori. Ljudje se vračajo na porušene domove. Treba je zdraviti tolikere človeške stiske in vzgajati mladi rod za nove čase. Dragi bralci Vestnika, ste pozorni na besedo: **vzgajati** za nove čase.

Kličejo me iz tolikih krajev in prosijo za don Boskove učence, da bi skrbeli za albansko mladino. Prosim vas, bodimo združeni v molitvi, da bi odgovorili klicu Svetega Duha.

Stanislav Hočevar, inšpektor

S pomočjo sodelavcev sem molitev "Mir tebi, Balkan!" prevedel tudi v madžarščino. Ljudje so jo z zadovoljstvom in navdušenjem sprejeli. Mislimo, da smo poslani, da tem ljudem, neglede na vero in narodnost, ki so skoraj vsi zelo preplašeni pred sedanostjo, še bolj pa se bojijo negotove prihodnosti, rečemo s Kristusom: "Mir vam, ne bojte se. Jaz sem z vami do konca sveta." Ljudje zelo veliko molijo za mir in pravičnost. Naj bo kakorkoli - doslej sta nas ljubi Bog in Marija Pomočnica čuvala.

Janez Jelen, Mužlja, 1. V. 1999

POLJSKA

Na svojem nedavnem obisku na Poljskem je papež Janez Pavel II. razglasil 108 poljskih mučencev 2. svetovne vojne za blažene. Med njimi je tudi salezijanski duhovnik (inšpektorialni tajnik) Jozef Kowalski skupaj s petimi mladimi fanti, ki so obiskovali salezijanski oratorij.

Ljubeznivost je vsakdanja drža, ki ni sad samo človeške ljubezni niti zgolj samo nadnaravne ljubezni. Izraža mnogovrstno stvarnost in vključuje razpoložljivost, zdrava merila in ustrezne drže.

LJUBEZNIVOST

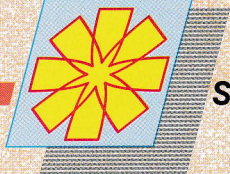
◆ Ljubeznivost v vzgojiteljevem delu se kaže v osebi, ki se popolnoma posveča vzgajancem in je sredi med njimi, pripravljen sprejemati žrtve in napore pri opravljanju poslanstva. Vse to zahteva resnično odprtost, globoko čutenje z drugim in sposobnost za pogovor. Značilen in zgovoren je don Boskov izraz: »Tu med vami se počutim dobro; moje življenje je biti z vami.« In posrečeno razlaga: pomembno je ne samo, da so »mladi ljubljani, temveč da vedo, da so ljubljani«.

◆ Pravi vzgojitelj torej živi sredi življenja mladih, se zanima za njihove težave, skuša ugotoviti, kako oni gledajo na stvari, se udeležuje njihovih športnih in kulturnih dejavnosti, njihovih pogovorov. Kot zrel in odgovoren prijatelj usmerja na pot in k ciljem, ki vodijo k dobremu, pripravljen je poseči vmes, kadar je treba pojasnjevati probleme, nakazuje merila, modro in z ljubeznivo odločnostjo popravlja napačna vrednotenja in drže. V takem ozračju »vzgojne navzočnosti« vzgojitelj ni mišljen kot »predstojnik«, temveč kot »oče, brat in prijatelj«.

◆ Za take cilje je treba gojiti predvsem osebne odnose. Don Bosko rad uporablja izraz »družinski duh«, da bi nakazal pravilno razmerje med fanti in vzgojitelji. Dolga izkušnja pa mu je dala vedeti, da se ljubezni ne da živeti brez domačnosti in brez le-te ne more biti zaupljivosti, ki je nujen pogoj za uspeh vzgojnega dela. Cilji, ki jih moramo doseči, metodološki program in priporočila postanejo učinkoviti le, če so prežeti s pristnim »družinskim duhom«, če živimo v ozračju vedrine, veselja in navdušenja.

◆ Glede tega moramo omeniti moč in pomen, ki ga je svetnik pripisoval odmoru, športu, glasbi, gledališču ali, kakor je rad govoril, dvorišču. Prav tam, sredi neprisiljenih, veselih odnosov, deluje bister vzgojitelj s preprostimi, a učinkovitimi besedami, zaradi njihove povezave z življenjem in prijateljskega ozračja, v katerem pridejo na dan ... Mladost ni le prehodno obdobje, temveč stvaren čas milosti za oblikovanje osebnosti.

◆ Sv. Janez Bosko je sodoben tudi zato, ker nas uči, kako naj povezujemo trajne vrednote izročil z »novimi rešitvami«, da se ustvarjalno spoprimemo z nastajajočimi vprašanji in problemi. *papež Janez Pavel II., Pismo juvenum Patris, štev. 12-13*

CENTER DON BOSKOVIH SOTRUDNIKOV NA RAKOVNIKU

EMAVS

Za binkoštni praznik 1998 se je v Rimu na trgu sv. Petra na povabilo papeža Janeza Pavla II. zbralo okrog pol milijona članov duhovnih gibanj in združenj iz vsega sveta. Samo srečanje je papež poimenoval "nove binkošti" in "pomlad Cerkev". Med udeleženci srečanja so bili tudi don Boskovi sotrudniki, ki so cerkveno laično združenje in se navdihujejo pri don Bosku in salezijanski duhovnosti. Sotrudniki živijo in delujejo tudi v Sloveniji. Zbirajo se v posameznih centrih. Danes vam predstavljamo center Emavs.

ROJSTVO CENTRA EMAVS

Center Emavs ima kratko zgodovino. Ko smo se mladi nekaj let srečevali na tednih salezijanske mladinske duhovnosti, smo začutili potrebo, da bi se bolj zavestno vključili v vzgojno poslanstvo svetega Janeza Boska. Leta 1996 smo se začeli zbirati v majhni hišici za svetiščem Marije Pomočnice na Rakovniku v Ljubljani. Premišljevali smo, kako naj poimenujemo kraj naših srečevanj. Med mnogimi predlogi smo se odločili za ime **Emavs**. Obrazlo-

žitev je bila: to, kar se je zgodilo učencema na poti v Emavs, bodi cilj naših srečevanj. Srečanja naj nam pomagajo, da se nam odprejo oči, da ga spoznamo, da nam srce postane goreče, da spoznamo svoje poslanstvo in to sporočimo mladim današnjega časa (prim. Lk 24, 31 sl.).

POSLANSTVO CENTRA EMAVS

Združenje s centri, če hoče preživeti in izpolniti svoje poslanstvo, mora skrbeti za formacijo svojih članov. Posebej je pomembno začetno oblikovanje, ko človek postavlja temelje svoje duhovnosti in apostolskega delovanja. Člani centra smo ob pomoči delegata za sotrudnike prehodili pot Emavs od začetne negotovosti prek opogumljanja do

odločitve, da bomo živeli in delali za mlade v duhu sv. Janeza Boska kot salezijanski sotrudniki. To smo potrdili tudi z obljubo. Sedaj mi pomagamo mlajšim prijateljem prehoditi to isto pot. Emavs je torej center, v katerem se zbirajo tisti, ki živijo v Ljubljani in okolici in jih privlači karizma salezijanskega sotrudnika. Tukaj lahko zainteresirani dobijo vse potrebne informacije in možnost začetne formacije, ki traja navadno dve leti.

NAMEN OBLIKOVANJA

Poklic, da je kdo don Boskov sotrudnik, je povabilo iti na pot, da se postopoma razvija krstno življenje ob prizadevanju za uresničenje salezijanskega poklica in življenja po don Boskovem duhu.

Identiteta sotrudnika, njegova duhovnost in področja delovanja so podani v Pravilniku apostolskega življenja (PAŽ-u). Oblikovanje ni najprej to, kar se prejema od zunaj, temveč to, kar notranje zori in se notranje pridobi.

Združenje salezijanskih sotrudnikov pospešuje in vzdržuje osebnost in skupinsko oblikovanje svojih članov po usposobljenih sotrudnikih in delegatih, ki delujejo v medsebojni soodgovornosti (PAŽ, 38). V bistvu pa je vsak sotrudnik sam prvi in glavni odgovorni za svoje oblikovanje.

PESTROST DEJAVNOSTI

Ker je večina sotrudnikov iz vrst študentov, so na prvem mestu študijske obveznosti. Drugo področje je skrb za formacijo na mesečnih srečanjih in vikendih. Potem pa pride na vrsto še veli-

ko drugih dejavnosti glede na časovne možnosti in osebne darove: sodelovanje pri projektu SKALA, animacija duhovnih vaj - posebej tednov salezijanske mladinske duhovnosti, pomoč pri projektu Črno jezero in pri izvedbi oratorijev na raznih krajih ter srečanjih družin v Želimljem. Sotrudniki se dejavno vključujemo v mladinsko pastoralo v svojih župnijah ...

Zal so dnevi in tedni prekratki za vse, kar bi bilo potrebno še storiti. Če se morda čutiš nagovorjenega in ti Bog podarja dar poklica salezijanskega sotrudnika, se nam lahko pridružiš. Bog potrebuje veliko velikodušnih sodelavcev.

DBS Emavs
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

NOVA PREDSTOJNICA HMP

Vrhovna predstojnica Družbe hčera Marije Pomočnice sestra Antonija Colombo je za novo predstojnico slovensko-hrvaške inšpektorije s sedežem v Ljubljani na Rakovniški 21 imenovala sestro Miro Peče.

Sestra Mira je svoje prve redovne zaobljube naredila leta 1981 na Bledu.

Novo službo inšpektorice za mandatno obdobje šestih let pa bo nastopila 24. avgusta letos.

Novo imenovani želimo v njenem bodočem poslanstvu obilje Božjega blagoslova.

s. Brigita Zelič
inšpektorica HMP

P.s. Voščilom se pridružuje tudi uredništvo in bralci Salezijanskega vestnika in želimo sestri Miri obilo Božjega blagoslova in varstva Marije Pomočnice.

PROSIMO GOSPODA ŽETVE ...

PEDAGOGIKA DUHOVNIH POKLICEV

Dragi molivci za duhovne poklice!

Posejano seme duhovnega poklica potrebuje koga, ki mu omogoča rast in zorenje.

"Približal se je sam Jezus in hodil z njima"
(Lk 24,15)

Za opis pedagoških razsežnosti spremljanja, vzgajanja in oblikovanja je zelo primerna zgodba o dveh učencih na poti v Emavs (Lk 24, 13 - 35). Odloomek je pomenljiv, ker nam, poleg vsebinske modrosti in Jezusove pedagoške metode, v dveh učencih razkriva podobo mnogih današnjih mladih, nekoliko žalostnih in nezaupljivih, ki so, kot se zdi, izgubili veselje do iskanja lastne poklicnosti.

Prvi korak ali prva oblika pozornosti na tej poti je **postaviti se ob koga**. Sejalec ali tisti, ki je vzbudil v mladem človeku zavest o smenu, zasejanem v njegovo srce, postane njegov **spremljevalec** v moči delovanja Svetega Duha.

Vzgojno gledano je pot duhovnega poklica potovanje **zreli veri naproti** in je kot romanje k odrasli **drži tistega**, ki veruje in ki je poklican, da sam, **svobodno in odgovorno** odloča o svojem življenju, glede na resni- **coskrivnostnega načrta**, ki si ga je Bog zamislil zanj. Potovanje

ima več vmesnih ciljev in poteka ob **spremistvu** brata ali sestre, ki sta starejša v veri in učenju in ki poznata pot, glas in korake Boga. Tako pomagata spoznati Gospoda, ki kliče, in razločevati pot, po kateri priti do njega in mu odgovoriti.

Pot duhovnega poklica je torej predvsem hoja z njim, samim Jezusom, ki se približa človeko-

MOLITVENI NAMENI

♦ JULIJ

Oče, daj nam danes naš vsakdanji kruh ...

Oče, pomagaj nam, da bi mi postajali kruh za druge in da bi znali dobrine tega sveta deliti z drugimi!

♦ AVGUST

Oče, odpusti nam naše dolge.

Oče, pomagaj nam, da bi tudi mi znali odpuščati vsem, ki so nam storili kakšno krivico!

♦ SEPTEMBER

Oče, odpusti, kakor mi odpuščamo.

Oče, pomagaj nam, da ne bomo s svojo zakrknjenostjo postavljali ovir tvojemu usmiljenju!

vemu potovanju, prehodi isti del poti in vstopi v njegovo zgodbo. Ker pa ga telesne oči večkrat ne prepoznajo, se zdi, da je prva naloga spremljevalca duhovnih poklicev prav ta, **da pokaže na navzočnost Drugega** in da hkrati prizna relativnost svoje bližine in svojega spremljanja ter na ta način nastopi kot posrednik navzočnosti in kot pot k odkrivanju Boga, ki kliče in se približuje vsakemu človeku.

Kakor učenca iz Emavs ali kakor Samuel v noči tako mladi pogosto nimajo oči, da bi videli, in ušes, da bi slišali Njega, ki hodi ob vsakem in ki vztrajno in hkrati nežno izgovarja njihova imena. Brat spremljevalec je znamenje te vztrajnosti in nežnosti. Ima nalogo, da pomaga spoznati izvor skrivnostnega glasu.

Služba spremljanja duhovnih poklicev je ponižna služba. To je tista umirjena in bistra ponižnost, ki prihaja iz svobode v Duhu in se izraža v "pogumu poslušanja, ljubezni in dialoga". Zaradi take svobode se sliši jasneje in močneje glas Njega, ki kliče. Mlad človek se tako znajde pred Bogom ter presenečen odkrije, da Večni že dalj časa hodi z njim in ga kliče k dokončni odločitvi.

Izkušnja vere in moč pričevanja

Spremljati duhovni poklic pomeni predvsem deliti s kom kruh vere, izkušnjo Boga, trud iskanja, vse do poklicanosti. Jasno, ne zato, da bi jo vsilili, temveč, da bi izpovedali lepoto življenja, ki se uresničuje po Božjem načrtu.

Spremljevalec duhovnih poklicev pričuje tudi o lastni izbiri, o tem, kako je bil od Boga izvoljen. Mladi se radi zanimajo za življenjska pričevanja oseb, ki so že na duhovni poti. Duhovniki, redovniki in redovnice morajo imeti pogum, da pokažejo oprijemljiva znamenja svoje duhovne poti. Radostno in verodostojno pričevanje ima svojo moč (prim. Novi duhovni poklici za novo Evropo, št. 34).

Dragi molivci! Vsi smo povabljeni, da prispevamo svoj delež na poti spremljanja duhovnih poklicev vsaj z molitvijo.

Hvala vsem, ki ste se pridružili molitvenemu srečanju na Rakovniku ob prazniku Marije Počmočnice. Hvala tudi vsem, ki ste bili z nami v duhu in molitvi.

Vsem lep pozdrav

Ivan Turk, voditelj molivcev

DUHOVNE VAJE

**ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE
POKLICE, ČLANE MAŠNE ZVEZE
IN DRUGE**

◆ VERŽEJ

od 20. do 22. avgusta.

Začetek v petek ob 18.00, sklep v nedeljo s kosilom.

S seboj prinesite rjuhe in copate. Voditelj bo Ivan Turk, SDB.

Prijave sprejemata **Ivan Turk**

Rakovniška 6
1108 Ljubljana,
tel.: 061/127-30-28

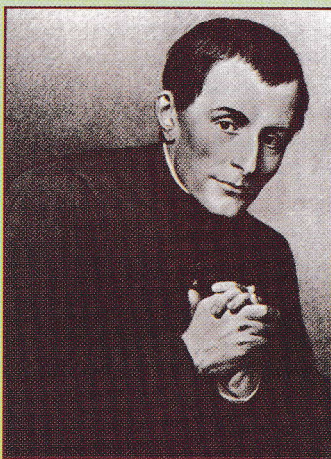
ali **Franc Maršič,**

Marijanišče Veržej,
tel. 069/87-871.

*Neskončno dobri Bog,
svetemu duhovniku Jožefu Cafassu
si podelil izredne darove ljubezni in modrosti,
da je v šoli evangelija oblikoval služabnike
Božje besede in odpuščanja.
Na njegovo priprošnjo nam daj,
da bomo usmiljeni do svojih bratov
in bomo tako hodili v svetosti
in pravičnosti vse dni življenja.*

Misal salezijanske družine, iz glavne prošnje

Sv. JOŽEF CAFASSO

Rojen je bil v Castelnuovu d'Asti leta 1811. Študiral je v Chieriju in tam vstopil v semenišče. Kot duhovnik je bival v turinskem cerkvenem konviktu, kjer se je izpopolnjeval v študiju moralne teologije in hkrati katehiziral mlade zapornike. Ko je postal rektor konvikta, se je za vzgojo mladih duhovnikov zavzel posebej s proučevanjem moralne teologije. Janzenistični strogosti nasproti je postavljal vedrino sv.

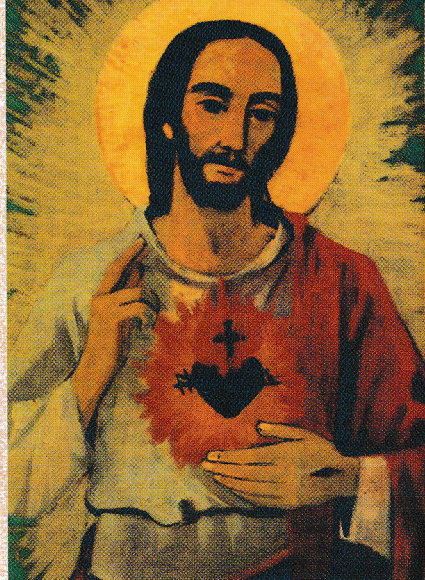
Franciška Saleškega in sv. Alfonza. Predstavil je pot svetosti, ki je uresničljiva v vsakdanjih dolžnostih, v duhu služenja, v molitvi in izročitvi Bogu. Ko je obiskoval jetnike in spremljal obsojene na smrt, jim je pomagal doživljati moč krščanskega upanja in zaupanja v Božje usmiljenje. Ob mnogih dobrodelnih pobudah je gmotno podpiral tudi delo sv. Janeza Boska. Več let je bil njegov spovednik in duhovni voditelj. Potrdil ga je v prepričanju, da je njegov poklic za mlade Božje delo.

»Duhovnik jetnikov« in goreč dušni pastir je umrl 23. junija 1860. Za blaženega je bil razglašen leta 1925, za svetnika pa leta 1947. Pij XII ga je razglasil za priprošnjaka zapornikov.

Bogoslužno besedilo povečuje neskončnost dobrega Boga zaradi izrednih darov ljubezni in modrosti, ki jih je Cafasso razodeval v življenju pri vodenju mnogih k pravičnosti in pri oblikovanju služabnikov Božje besede in odpuščanju v šoli evangelija. Njegov zgled in nauk sta za krščansko skupnost šola življenja. Njegov god obhajamo 23. junija.

*Posvetitev Jezusovemu
in Marijinemu brezmadežnemu Srcu*

Nihče nima večje ljubezni

Pred slabim desetletjem je slovenski narod doživel tisočletni dogodek. Leta 1997 je naše slovenske župnije s številnimi milostmi obdarila fatimska Marija romarica. Pred nami je razglasitev škofa Slomška za blaženega, pripravljamo se na vseslovensko sinodo, smo v velikem pričakovanju na veliki jubilej. Zdaj je ugoden čas, da se zavzamemo za duhovno in нравno prenovo slovenskega naroda, da bo mogel biti v srcu Evrope sol in luč. Zato je bila pred meseci predlagana posvetitev Jezusovemu in Marijinemu brezmadežnemu Srcu.

VABILO SLOVENSKIH ŠKOFOV

»V letu 1999 priporočamo ... bolj osebno in hkratno posvetitev Jezusovemu in Marijinemu Srcu. Pri tej posvetitvi gre za posvetitev posameznikov in družin v okviru župnije, redovne skupnosti, krščanskega duhovnega gibanja ali drugih krščanskih občeštev ... Župnike in druge predstojnike prosimo, naj posvetitev priporoči-

jo v svojih župnijah in drugih skupnostih ter pri pripravi in izvedbi posvetitve pomagajo tistim, ki se bodo odločili za posvetitev.«

Slovenski škofje na plenarnem zasedanju v Ljubljani, 17. novembra 1998

ČEŠČENJE SRCA JEZUSOVEGA

Apostol Janez je zapisal: »Kdor ne ljubi, Boga ni spoznal, kajti Bog je ljubezen. Božja ljubezen do nas pa se je razodela v tem, da je Bog poslal v svet svojega edinorojenega Sina, da bi živeli po njem. Ljubezen je v tem - ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v spravno daritev za naše grehe« (1 Jn 4,8-10).

Božji Sin nas je ljubil do te mere, da je za nas postal človek s človeškim srcem in je za nas umrl na križu. Njegova srčna rana je postala simbol našega odrešenja. Ljubiti in častiti Srce Jezusovo pomeni: ljubiti in častiti Jezusa na križu ter se mu dan za dnem zahvaljevati, da nas je odrešil. Kdor doume globino Kristusove ljubezni, bo tudi sam začel resnično ljubiti Kristusa. Dajal mu bo prednost pred vsem drugim. Postal bo nov človek. Poslušal ga bo in mu služil ter se odpovedoval vsemu, kar Jezusu ni po volji. Samo v

Kristusovem Srcu dobi človek zmožnost, da more ljubiti.

»Bistvene prvine pobožnosti do Jezusovega Srca so stalno vključene v duhovnost Cerkve skozi svojo zgodovino. Od vsega začetka je Cerkve zazrta v prebodeno Srce križanega Kristusa, iz katerega sta pritekli kri in voda, simbola zakramentov, ki vzpostavljajo Cerkve!« (papež Janez Pavel II.)

»Ko pa se je Kristus Gospod razodel Marjeti M. Alacoque, je hotel na prav poseben način ljudi opomniti, naj premišlujejo in častijo skrivnost usmiljenega Boga do človeškega rodu ... Češčenje presvetelega Srca Jezusovega nas želi privedi do najpopolnejše in najbolj dovršene ljubezni do Boga in do bližnjega!« (Papež Pij XII.).

Oče liturgičnega češčenja Srca Jezusovega je - skupaj s češčenjem Marijinega Srca - v 17. stoletju Janez Eudes. Po njegovem mnenju je širjenje tega češčenja najuspešnejše sredstvo za to, da bo Kristus močnejše zavladal v dušah in praktičnem življenju kristjanov. Češčenje se je zelo razširilo po Jezusovih prikazovanjih sv. Marjeti M. Alacoque v Paray-le-Monialu v Franciji. Od tedaj je v Cerkvi uveden praznik Srca Jezusovega, ki ga obhajamo osmi dan po prazniku sv. Rešnjega telesa in krvi. Prav tako se je tedaj zelo uveljavila pobož-

nost prvih petkov, ki nas vabi, da bi pogosto in dobro pripravljeni prejeli zakramente.

ČEŠČENJE MARIJINEGA BREZMADEŽNEGA SRCA

Jezusovo in Marijino srce spadata skupaj. Obe srca pa sta bili že od začetka čudovito združeni. Marijino Srce je prvo počastilo Jezusovo Srce in je najgloblje doumelo globino njegove ljubezni. V Jezusovem Srcu odseva Srce njegove Matere. Tako se je tudi češčenje Marijinega Srca v Cerkvi razvijalo vzporedno s češčenjem Srca Jezusovega. Tudi zato danes praznujemo Marijino brezmadežno Srce takoj za praznikom Srca Jezusovega.

Češčenje Marijinega Srca ima svoj izvor v Svetem pismu oz. v njenem življenju. Marija se je popolnoma posvetila svojemu sinu Jezusu: od spočetja pa vse do vznosa križa. Vse, kar je doživljala, je ohranjala in premišljevala v svojem srcu (prim. Lk 2, 19). Globina njenega Srca pa pride lepo do izraza v njenem odnosu do ljudi: na pomoč hiti k sorodnici Elizabeti, v Kani se zavzame pri Jezusu, da napravi čudež.

Izrecno češčenje Marijinega Srca je obstajalo vsaj v 12. stoletju (sv. Bernard). Sv. Janez Eudes pa

je zasebni pobožnosti do Marijinega Srca sredi 17. stoletja dal javni in liturgični značaj. Marijina prikazovanje sv. Katarini Labure leta 1830 so močno prispevala k razširitvi češčenja Marijinega Srca. Goreči častilci Marijinega brezmadežnega Srca so bile tudi bratovščina Marijinega Srca, pa škofje Slomšek, Baraga, Jeglič in Gnidovec. Omenjeno češčenje pa je dobilo nov razmah z Marijinimi prikazovanji v Fatimi leta 1917.

Že od nekdaj je sobota Marijin dan. V zgodovini se je uveljavilo opravljanje pobožnosti prvih sobot v mesecu, in sicer predvsem z naslednjimi nameni: da bi zadoščevali za grehe človeštva, prejeli zadostilno sv. obhajilo, zadoščevali in molili za duhovne poklice ter za svetost duhovnikov.

POSVETITEV JEZUSOVEMU IN MARIJINEMU SRCU

Papež Leon XIII. je leta 1899 ves svet posvetil Jezusovemu presvetemu Srcu, papež Pij XII. pa leta 1942 ves svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Torej naj bi se ob stoletnici posvetitve vsega sveta Srcu Jezusovemu znova posvetili Jezusovemu in Marijinemu Srcu. Jezus in Marija spadata skupaj, zato je predlagana hkratna posvetitev obema.

Pri zakramentu sv. krsta smo bili na poseben način »posvečeni« Gospodu. Pri vsem tem sami nismo ničesar storili. Potrebna pa je tudi naša osebna, zavestna odločitev za Jezusa, popolna podaritev njemu. To se na odličen način zgodi pri dobro pripravljeni posvetitvi. Posvetilna molitev je pri tem zunanji izraz te popolne in trajne pripadnosti in odgovor na Gospodovo popolno ljubezen do nas. In bolj ko smo povezani z Marijo, bolj bomo povezani tudi z Jezusom. Marija je srednica in priprošnjica pri Jezusu. »Po

Mariji k Jezusu!«

Bistvo posvetitve je v skladu s posvetilno molitvijo zavestna in popolna odpoved grehu, zapeljivosti zla in hudobnemu duhu ter nepreklicna podaritev Jezusovemu in Marijinemu Srcu kot odgovor na njuno ljubezen. Po posvetitvi smo v njuni službi.

Za pravo posvetitev je pomembno: zanj se mora vsak posameznik **prostovoljno odločiti**, nanjo se je treba **skrbno pripraviti** (priporoča se predvsem molitev pred Najsvecjšim ob četrtkih, obhajanje prvih petkov in prvih sobot, nagovori ob nedeljskih mašah, devetdnevnica v neposredni pripravi, prejemanje zakramentov), **se osebno posvetiti in zavestno sprejeti obveznosti**, ki so povezane s posvetitvijo.

Pri posvetitvi Jezusovemu in Marijinemu Srcu se zavezemo, da bomo skrbeli za njune zadeve - da bomo živeli po evangeliju in skrbeli za zveličanje ljudi -, onadva pa se zavezeta, da bosta skrbela za naše zadeve. Gre za pravo *prijateljsko zavezo*. Gre za dogovor dveh ljubezni. Posvetitev nas usmeri v ljubezen do bližnjega, da bi se tudi on odločil za ljubezen do Jezusa in Marije. Naš apostolat je najprej apostolat molitve in žrtve ter zglednega krščanskega življenja.

Pri posvetitvi ne gre le za zunanjo enkratno slovesnost. Zato je pomembno, da posvetitev zavestno obnavljamo. Primerna vsakdanja molitev, ljubeč pogled na podobni Jezusovega in Marijinega Srca ...

S posvetitvijo se bo poglobila pripadnost posameznikov, skupin in družin Kristusu in Mariji, kar je zelo pomembno prav ob vstopu v tretje tisočletje.

*Po knjižici
Nihče nima večje ljubezni,
Stična 1999,
pripravil Janez Potočnik*

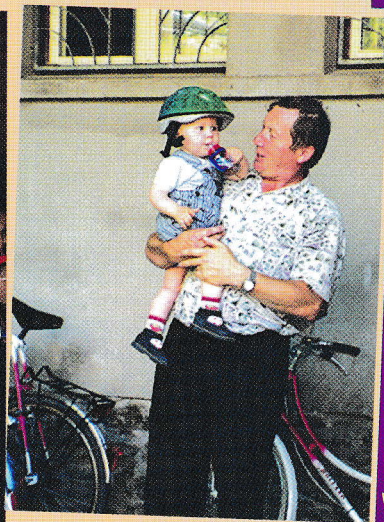
OČKA SEM, Očetje o očetovstvu danes ZAKAJ VPRAŠAŠ?

Očka iz Cerkelj na Gorenjskem pravi: »Meni sploh ni težko biti očka! Najtežje je utrgati si čas za otroke, najlepši pa so taki sprehodi! Naša odločitev je: **še bomo imeli otroke!**«

Ob vhodu na otoke Čarnega jezera je letos stala čudovita hišica, v njej pa še bolj čudovita **družina Krnc** iz Pečic, župnija Gabrovka pri Litiji. Vse otroke so lepo sprejeli. Očka Krnc pa pravi: »**Vsi se moramo truditi, da vlada ljubezen v družini!**«

Ključevškov oče s hčerko Tino z Rakovnika pravi, da je najlepše imeti otroka. Tudi Tinini bratje se že učijo biti očiji pri svoji sestrici. Neodgovorjeno pa ostaja vprašanje, ki naj nas skrbi: **ne vem, zakaj »ni moderno« imeti več otrok, saj je to najlepše!**

Mladi o očetovstvu

NISMO ŠE OČKI, SMO PA VSEVEDI!

Mlade »**Vsevedke**« iz Preserja pod Kri-
mom obljublajo bodočim možem oziro-
ma očkom še več odgovornosti v družini.
Najpomembnejše pa je **zaupanje** med
starši in otroki!

Primož in Gašper iz Predoselj si želita
postati dobra očeta: vzgajati otroke v veri!
Ne želita, da bi se ponovila napaka očeta:
»Ati nima za naju z mami nikoli časa...!
« Zato, očetje: imejte radi otroke;
bodite čimveč z njimi; pazite, da ne pri-
dejo v slabo družbo! Bodite ravno prav
strogi, zanimajte se za družbo vaših otrok!

Maja s Kodeljevega ima dobrega očeta.
Najbolj si otrok zapomni očeta, **če mu**

stoji ob strani, ko ga potrebuje! »Moj
mož in oče mojih otrok se bo moral še
več ukvarjati z otrokom. Očetje, imejte
radi svoje otroke!«

Jure Babnik je bogoslovec. Ko bo velik,
ne bo pravi oči. Kot salezijanec pa bo
moral biti oči mnogo mladim. »Moj oče
je zelo dober. **Naučil me je dobro dela-
ti.** Tudi vi, dragi očetje, storite to in veli-
ko se igrajte s svojimi otroki!«

Klementina pa pravi: »Najlepše na mo-
jem očetu je, da je ljubeč: še sedaj, ko
sem odrasla, me vzame na kolena inpo-
carta ... Pomembna je tudi njegova
močna roka: opora in graja.
Očetje, **bodite bolj navzoči pri vzgoji
otrok;** več se zanimajte zanje; bodite lju-
beči in bodite jim zgled!«

1999 – V Očetovem naročju

MOJ OČI - MOJ ATEK

Urška iz Sevnice: »Moj očka je že umrl. Zelo sem ga imela rada, ker se je veliko igral z menoj in risal. Sedaj me od daleč spremlja, kako živim. Imam pa še enega Očeta v nebesih, ki skrbi za hrano in druge stvari!« Očetje, bodite prijazni!

Otroci z Gorenjskega (Rateče, Kranjska Gora, Podkoren, Martuljek) imajo očke. Monika ima rada očka, ker se igra z njo, zanjo skrbi in skupaj gresta gledat tudi krave na planino Vaniše. Ana ga ima rada, ker ji mnogo dovoli. Tatjana pa jo popravi, da morajo biti očki tudi malo strogi. Torej? Očetje! Preveč berete časopis, preveč gledate TV, formulo1, preveč delate ...! Več bodite z otroki in se z njimi igrajte!

Otroci o svojih očkih MOJ OČKA - MOJ ATI

Otroci z Rakovnika se na Črnem jezeru vedno počutijo kot doma. Le zakaj? O svojih očkih pa razmišljajo takole ... »Jaz bi imela malo drugačnega očka!« »Ampak, če bi bil drugačen, potem ne bi bil več tvoj pravi oči!« »Vendar ga tudi jaz lahko še kaj naučim in ne le on mene: naučim ga lahko risanja, odkritosti, molitve (tudi pred jedjo), da bi ne preklinjal, da bi ne kadil, da bi hodil z mano k maši ...«

Otroci iz Most – Lj se tudi znajo pogovarjati o očkih. Tina ima očka rada, ker ji pomaga pri nalogah, zvečer pa ji pove pravljico. Neki fant je vesel, ko gresta z očkom skupaj v gore. Skupaj smo ugotovili, da je tudi Bog oče: Jezusov in tudi naš! Torej ima mnogo dela, saj mora poskrbeti za toliko otrok! Neki fantič je pametno ugotovil, da je Bog priskrbel vsakemu zemeljskega očeta, da zanj skrbi, tako Bog sam nima toliko dela! Otroci vedo vse!

OTROCI – LJUBITE SVOJE OČKE!
MLADI – ODPOVEJTE SE SEBIČNOSTI IN SE
VELIKODUŠNO ODLOČAJTE ZA OČETOVSTVO!
OČET JE – BODITE TISTO, KAR OTROCI PRIČAKUJEJO OD VAS!
Vse, kar bo manjkalo,
pa bo dodal Bog, ki nas kot Oče VSE ljubi!

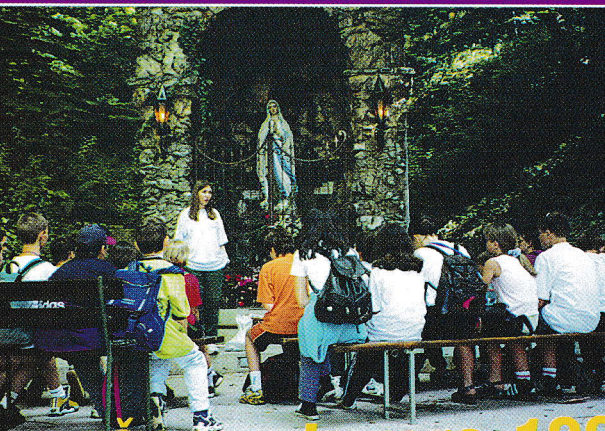

Lepo je, ko greš od doma, pa te na Čarnem jezeru spet sprejme DOM: krasna hiška, vesela harmonika, slane palčke in prijazen nasmeh nekega drugega očka in mame!

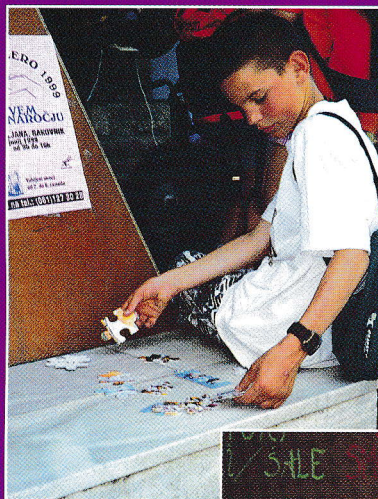

»... Mi smo pa radovedne štokljice iz daljnih krajev. Kar tri ure smo se vozili iz Murske Sobotne, da smo prišli na Črno jezero! Malico so nam pripravile mamice, očki pa so nas zgodaj jutraj peljali na avtobus! Z nami je tudi očka za en dan – naš animator Jernej!«

Lepo je po živ-zavu priti za trenutek v tišino molitvenega otoka, kjer se tudi v molitvi spomnimo svojih očkov.

Črno jezero 1999

»... Midva sva iz Predoselj in delava za najine očke čisto majhne copatke!«

»... Sem David z Unca. Komaj čakam, da že sestavim iz mnogih koščkov podobo letošnjega Čarnega jezera! Mislim, da se bo pokazala rakovniška cerkev, pa dlan, ki pestuje otroka in še mnogo otrok!«

»... Nimamo časa za fotografiranje! Imamo toliko dela: pišemo namreč časopis ČARNOPIŠ, ki bo imel vse polno novic o očkih ... Morda najdeš kakšno tudi o svojem!«

»... in mi delamo za očke majhne lesene obeske. Kaj bomo nanje napisali, pa še ne vemo! Smo pa iz župnije Lj. – Moste.«

v salezijancih

v sestrah HMP

v prostovoljkah

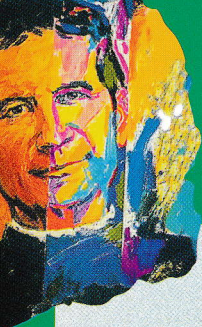
v sotrudnikih

v nekdanjih gojencih

Za vas živim

priloga SV o salezijanski družini

Za vas živim

v don Boskov

USTANOVITELJ

Ime ustanovitelja je docela poslovenjeno: Janez Bosko. Rojen je v malem zaselku pri Castelnovu d'Asti blizu Turina 16. avg. leta 1815. Duhovnik postane leta 1841 in svoje poslanstvo začne uresničevati med revno mladino. Vzgojno ozračje, ki ga ustvarja, poimenuje ORATORIJ, ki ima štiri temeljne prvine: je hkrati **dvorišče** za razvedrilo, **dom** za vzgajanje, **šolaza** izobraževanje in **cerkev** za duhovno spremljanje mladih. Te prvine so še danes nosilne ideje vsake njegove ustanove. Kmalu po njegovi smrti leta 1888 se začne postopek razglasitve za svetnika, ki je uspešno sklenjen za veliko noč 1934. Ob stoletnici njegove smrti mu papež Janez Pavel II. podeli vzdevek: Oče in učitelj mladine. Njegov god obhajamo na spominski dan njegove smrti, 31. januarja.

DUHOVNOST

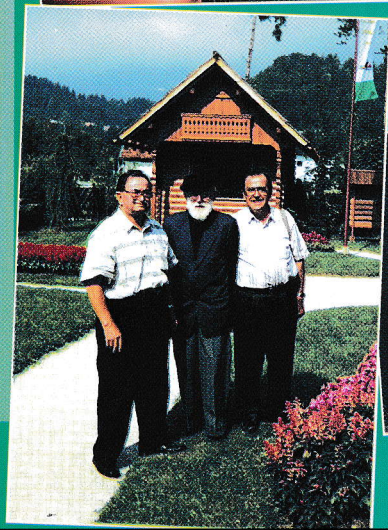
Salezijance navdihuje **vera** iz poglobljenega vodila svetega Janeza Boska: Daj mi duše, drugo vzemi (prim. 1 Mz 14,21). Prevzema jih **ljubeznivost** in milina svetega Frančiška Saleskega. Razsvetljuje jih uravnotežena **razumnost** ustanoviteljeve matere Marjete pri pomembnih življenjskih odločitvah. To so trije nosilni stebri PREVENTIVNEGA VZGOJNEGA SISTEMA, ki ga je začrtal ustanovitelj in je temeljno salezijansko poslanstvo. Hkrati so to prvine nove šole duhovnosti in svetosti, v kateri je dozorel sv. Janez Bosko in jo je dal v dediščino

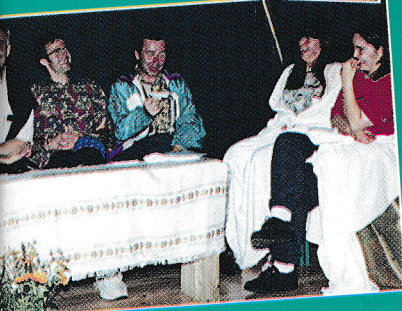
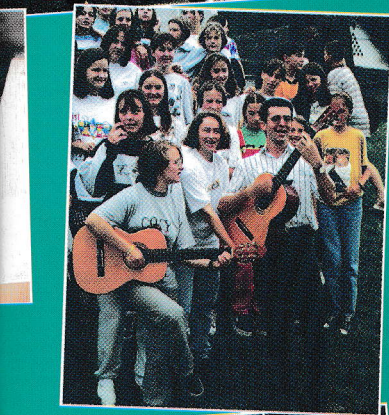
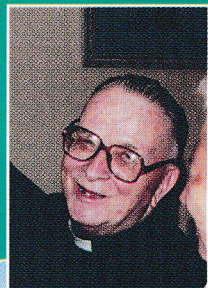
POSŁANSTVO

Janez Bosko je ustanovil Družbo svetega Frančiška Saleskega, njeni člani pa se imenujejo don Boskovi salezijanci. To je skupnost redovnikov apostolskega življenja, uradno ustanovljena 18. decembra 1859, deset let pozneje pa jo potrdi tudi Sveti sedež. Njeni člani so DUHOVNIKI IN LAIKI.

*V Cerkvi
želimo biti
znamenje
in nosilci
Božje ljubezni
do mladih*

svojim duhovnim sinovom in hčeram. Med prvimi je mladenič sv. Dominik Savio, njegov prvi naslednik bl. Mihael Rua, Božja služabnica mati Marjeta in mnogi drugi.

DEJAVNOST

Najširša salezijanska dejavnost pri nas, v zamejstvu, zdomstvu in diaspori je upravljanje nad **trideset župnij** kot pomoč delnim Cerkvam. Na vseh se salezijanci posebno posvečajo delu za mlade.

- Nekatere, z večjim številom mladih, pa omogočajo tudi druge dejavnosti. V Cerknici, Mariboru, Radencih, na Rakovniku in v Sevnici začenejo delovati - poleg rednega pastoralnega dela - **mladinski centri** (s počitniškimi domovi), mladinska društva ...

- Več slovenskih salezijancev deluje **v misijonih** na raznih celinah in so izraziteje v službi vesoljne Cerkve.

- Posebno znamenje dela za mlade so **vzgojni zavodi in domovi**. V Želimljem obetavno deluje gimnazija in dom Janeza Boska, glasbena šola (z enoto na Rakovniku) in center za mlade,

družine in odrasle. V Veržeju se načrtuje delo za poklicno (do)izobraževanje mladih.

Zavod Janeza Smrekarja odpira nove možnosti, v njem se že odmevno razvija projekt **Skala** - za mladinsko ulično vzgojo.

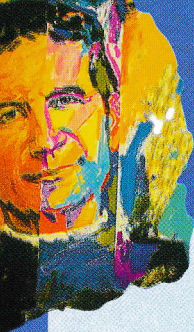
- **Katehetski center** skrbi za številne publikacije verske in vzgojne vsebine. Izročilo založbe Knjižic uspešno nadaljuje založba **Salve**, ki skrbi za trgovino, pripravo za tisk in katehetske pripomočke.

- Mladi, ki jih Bog kliče v salezijansko družbo, vstopijo v noviciat (Ljubljana-Rudnik), nadaljnje študije opravljajo redno v Ljubljani (stanujejo na Rakovniku), izredno pa tudi drugod, zlasti na Salezijanski papeški univerzi v Rimu.

- Duhovno središče vseh vej salezijanske družine, salezijanskega mladinskega gibanja ... je **svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku** v Ljubljani, ki je tudi priljubljen romarski kraj.

ASS

SALEZIJANCI
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel.: 061/127-3039

Za vas živim v hčerah Marije

IZZGODOVINE

4 Tudi med dekleti je završalo ... Ne morem biti ravnodušna, ko gledam bedo, a mene bogati kaj, kar lahko podelim. Znam delati, prijateljice imam, srečna sem, ker me povsod obdaja Božja ljubezen in me opogumlja tudi v trpljenju. Kako vse to podeliti z dekleti, ki te izkušnje nimajo? »Lotiva se dela!« je nekega jutra Marija Dominika zaupno spregovorila svoji prijateljici. In začeli sta! Bilo je v Morneseju, nedaleč od Turina. Don Boskov obisk kraja ju je v sanjah in delu samo potrdil. »Don Bosko je svetnik!« je Marijo Dominiko prešinilo do globin srca ob srečanju z njim. Božja podoba se v njem zrcali ravno tako, kot si želi živeti tudi sama.

V nekaj letih je prva skupina deklet izpovedala podobne zaobljube kot pri don Bosku fantje, ki so postali salezijanci. Enajst prvih deklet, z Marijo Dominiko Mazzarello na čelu, je ob zaobljubah (5. avgusta 1872) dobilo ime **hčere Marije Pomočnice**.

Isti duh, isti vzgojni slog, isto poslanstvo, ista duhovna dediščina je

zaživela v tej novi skupini salezijanske družine. Od ustanovitve družbe je v devetih letih (do smrti Marije Dominike Mazzarello, 14. maja 1881) število sester naraslo na 139 in 50 novink, sedaj pa nas je 16500 v skoraj 1600 skupnostih na vseh petih celinah sveta, tudi kakih 60 v slovenski inšpektoriji.

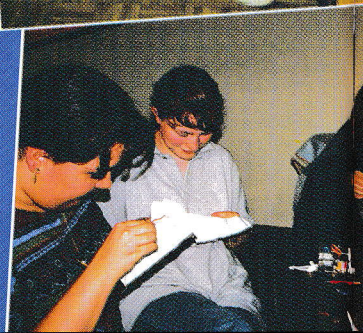
ZAŽNAVATI ŠEPET DUHA IN KLIC MLADIH

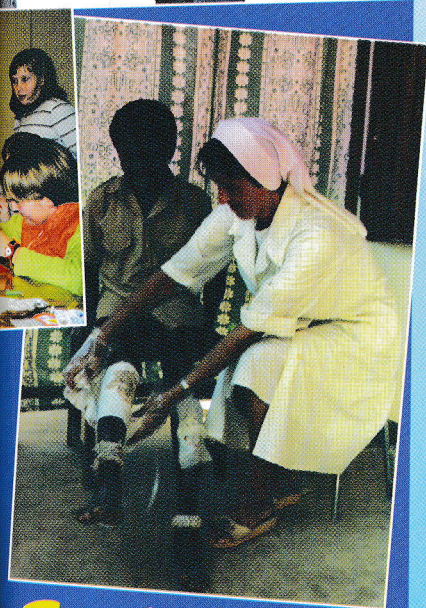
Hčere Marije Pomočnice darujemo z zaobljubami svoje življenje nadvse ljubljenu Bogu za blagor mladih, predvsem deklet, ki so v stiski.

Naša glavna naloga je **živeti prežarjene z Božjo navzočnostjo in delati za mlade**. Naše skupnosti želijo biti kot odprte antene, ki zaznavajo šepet Duha in klic mladih. Oboje skušamo povezati v konkreten odgovor.

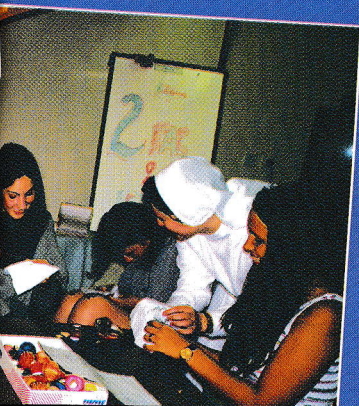
Skupaj z mladimi želimo hoditi po poti svetosti v preprostosti in salezijanskem veselju. Kristus hoče po nas prinesiti radost in smisel življenja mnogim mladim, zato še vedno kliče na to posebno življenjsko pot številna dekleta tudi v naši domovini.

Če nas želite od bližje spoznati, vam je odprta vsaka naša skupnost.

*Smehlaj
na obrazu
Cerkve*

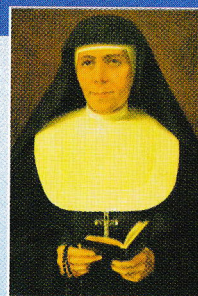

POGLAVITNE DEJAVNOSTI

V devetih skupnostih naše inšpektorije sta tako zaživela dva domova za srednješolke, dva otroška vrtca, dom duhovnosti z najrazličnejšimi programi (duhovne vaje za dekleta osnovne šole, birmanke, mlade, šola uvajanja v molitev, programi obveznih izbirnih vsebin za srednješolce – gospodinjski tečaj, duhovno-izobraževalni program *Dekle, postani to, kar si*, oblikovanje mladih animatorjev ...); nekatere skupnosti so popolnoma vključene v katehetsko poslanstvo Cerkve, mnogo je tudi raznih ponudb dejavnosti prostega časa (športne skupine, poučevanje jezikov, instrumentov, ročnega dela). Poletne mesece preživljamo z otroki in mladimi na tednih počitniških oratorijev na raznih koncih Slovenije.

SV. Marija DOMINIKAZ MAZZARELLO

je skupaj z don Boskom soustanoviteljica Družbe Salezijanska karizma je v njej in v prvi skupini deklet, ki so stopile na isto pot Bogu posvečenega življenja v

blagor mladim, dobila nove, ženske poteze, ki Cerkev bogatijo z materinsko

ljubeznivostjo, marijansko duhovnostjo in vzgojo deklet. Marija Dominika se je rodila v kraju Mornese 9. maja 1837 kot prva izmed desetih otrok Jožefa in Magdalene Mazzarello. Izredno delavna, bistra in družabna, kot je bila, je z lahkoto privabila otroke, zlasti dekleta, in njihove matere ter jim skupaj z nekaterimi prijateljicami začela odpirati nove možnosti, ki vodijo v polnost uresničenega, preprostega, delavnega življenja, prežetega z velikim veseljem, ki izvira iz ljubezni do Boga. Svetnica pravi: »Veselite se značilnost srca, ki zelo ljubi Boga!« Tej svoji ljubezni je že od mladih nog prisluhnila in jo krepila v trenutkih globokih srečanj z Jezusom pri sveti maši, z duhovnim pogledom, uprtim vanj tudi sredi vsakdanjega dela.

HČERE
MARIJE POMOČNICE

Rakovniška 21

LJUBLJANA

tel.: 061/127-1365

1108

Za vas živim

v don Boskovih prostovoljkah

DIBIP

IZ ZGODOVINE USTANOVE

6 O duhovnem poklicu v svetu je razmišljal že don Bosko, zamislil pa ga je njegov 3. naslednik bl. Filip Rinaldi. Ustanovil je laiško ustanovo don Boskovih prostovoljk, ki razvija idejo o svetni posvečenosti žene v svetu. Leta 1917 je začel s tremi dekleti, leta 1919 pa je prvih sedem kandidatk v kapelici ob don Boskovem stanovanju izreklo prve zaobljube. Tedaj so se imenovala: *Pobudnice Marije Pomočnice sv. Frančiška Saleškega*. Po letu 1947, ko se je v Cerkvi začelo govoriti o svetnih ustanovah, je vrhovni svet salezijancev omenjeni ustanovi leta 1959 dal novo ime, ki naj bi bolj izražalo njeno laiškost: preimenovala so se v *don Boskove prostovoljke*.

*Posvečena laikinja
- očarljiv odgovor
na Božji klic*

Prva Slovenka je naredila zaobljube v ustanovi don Boskovih prostovoljk leta 1982. Seme je vzkliko in vztrajno raslo. Danes imamo v Sloveniji 12 prostovoljk z zaobljubami, ena pa se na ta korak pripravlja. Povezane smo v dve skupini, delujemo pa v vseh treh škofijah. Dviga nas zavest, da pripadamo veliki salezijanski družini in da v svetu prek 1300 don Boskovih

prostovoljk z istimi cilji in istim hrepenenjem služi Bogu sredi sveta v don Boskovem duhu.

TAJNOST IN SVETNOST V SALEZIJANSKEM DUHU

Don Boskove prostovoljke odgovarjamo na poseben Božji klic: da v vsakem življenjskem položaju živimo dve razsežnosti: **svetnost in posvečenost**. Smo »posvečene laikinje«. Gospod nas kliče in pošilja v svet, da bi ga **od znotraj** prekrasile s človeškimi in krščanskimi vrednotami. Ne toliko z besedo, ampak s tihim delovanjem, zgledom, dobroto in ljubeznijo želimo ponesti Kristusa tja, kjer živimo in delamo. Prizadevamo si, da bi v našem okolju in na delovnih mestih bilo več poštenja in delavnosti, spoštovanja, ljubezni ter bratske pomoči. Že od začetka ustanove je bl. Filip Rinaldi priporočal kandidatkam **tajnost in svetnost**: »Naj nihče ne ve, kaj se prebujajo v vaših srcih. Molčite, ne vabite nobene za seboj, dovolj je vaš zgled ... Svet naj v vas vidi urejeno dekle, ki je trdno in dostojanstveno, dokazujoč, da se da živeti v svetu, ne da bi se v njem izgubile.«

Prostovoljke živimo zavzeto duhovno življenje, izpovemo zaobljube ubožstva, čistosti in pokorščine, ter si prizadevamo, da bi dobro opravljale svojo službo, s posebno pozornostjo do mladih v don Boskovem duhu.

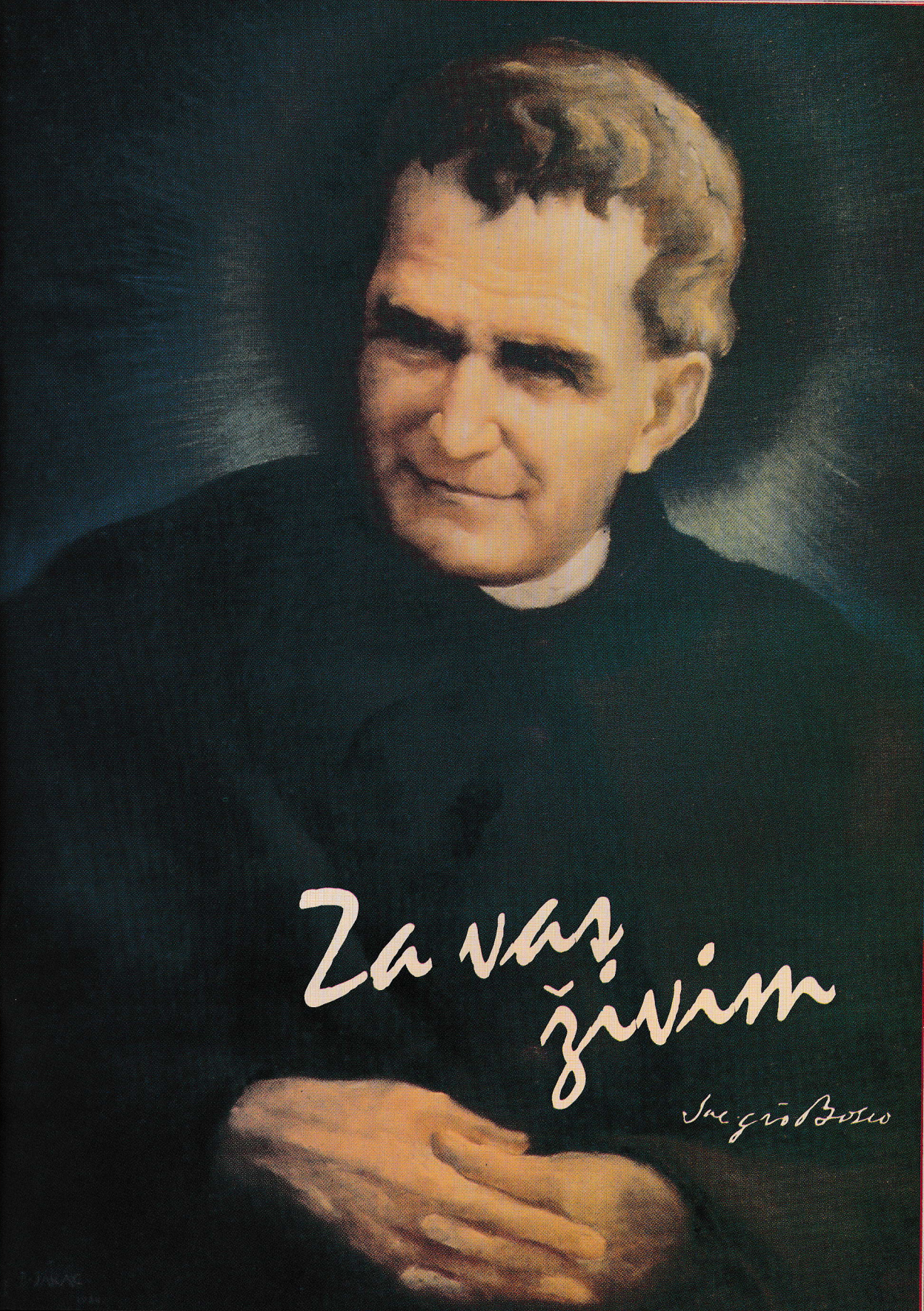

BL. FILIP RINALDI

(1856-1931) Filip Rinaldi se je rodil v Lu Monferratu v severni Italiji. Na izrecno don Boskovo povabilo se je v enainvajsetem letu starosti odločil za salezijanski in duhovniški poklic ter leta 1922 postal vrhovni predstojnik salezijanske družbe. Ob 25-letnici prihoda salezijancev na Rakovnik je obiskal Slovenijo (l. 1926). Njegovo bogato duhovnost označujejo očetovska dobrota, prizadevanje za poglobitev duhovnosti v salezijanski družini, neizmerno zaupanje v Marijo Pomočnico, posebej pa združenje z Bogom v posvečenem delu. Za blaženega ga je 29. aprila 1990 razglasil papež Janez Pavel II. Njegov god pa obhajamo 5. decembra.

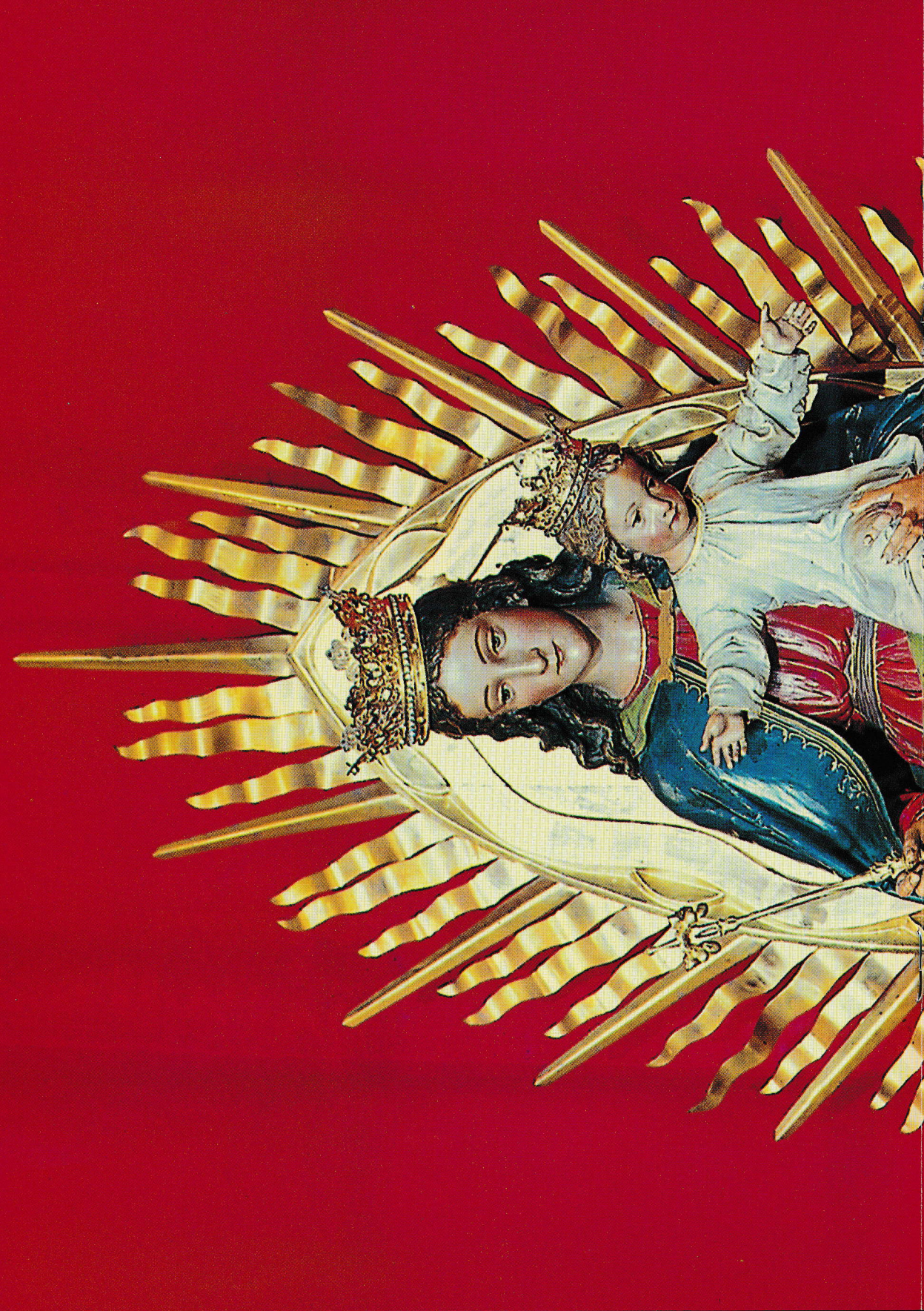
DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE

Dragonijeva6
2000 MARIBOR
tel.: 062/311-320
ali 061/127-3039

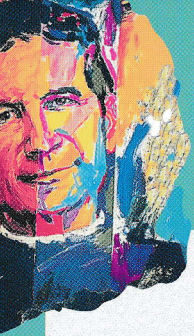

Za nas
živim

Jac. gr. Boro

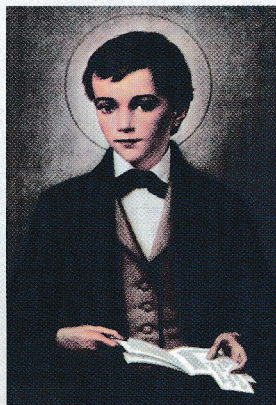
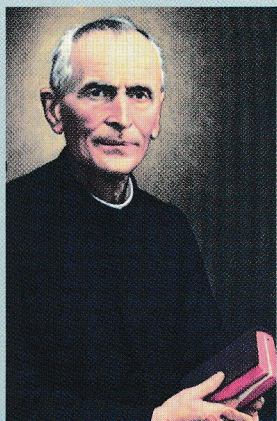

Za vas živim

Don Bosko - vzgojitelj svetnikov

BL. MIHAEL RUA

(1837 – 1910) Mihael Rua je bil rojen v Turinu in je v petnajstem letu starosti stopil v don Boskov oratorij (bil je vrstnik sv. Dominika Savia – skupaj z njim sta ustanovil t.i. Družbe Brezmadežne), postal duhovnik in prvi naslednik sv. Janeza Boska v vodstvu salezijanske družbe. Za blaženega ga je 29. oktobra 1972 razglasil Pavel VI. in o njem dejal, da je "iz don Boskovega zgleda napravil šolo, iz njegovega pravila duha, iz njegove svetosti vzor." leta 1901 je poslal prve salezijance na Rakovnik (Ljubljana). Dvakrat je tudi obiskal Slovenijo (1904 – ob blagoslovitvi temeljnega kamna rakovniške cerkve in leta 1908). Njegov god obhajamo 29. oktobra.

SV. DOMINIK SAVIO

(1842-1857) iz San Giovanni di Riva v severni Italiji je bil od 1854 (leto razglasitve verske resnice o Marijinem brezmadežnem spočetju) do svoje smrti don Boskov gojenec v Turinu. Med svojimi vrstniki je postal goreč apostol vesele svetosti, vzor prave pobožnosti, čistosti, natančnega spolnjevanja vsakdanjih dolžnosti ter globoko doživetega češčenja evharistije in Marije Brezmadežne. Bil je do smrti zvest sklepu »Rajši umreti kakor grešiti«, ki ga je napravil na dan prvega obhajila v sedmem letu starosti. Papež Pij XII. ga je leta 1950 razglasil za blaženega, leta 1954 pa za svetnika.

BL. LAVRA VICUNA

(1891-1904) iz Santiaga (Čile) je bila po preselitvi družine v Argentino od leta 1900 gojenka sester hčera Marije Pomočnice in si goreče prizadevala za svetost po zgledu sv. Dominika Savia. Svoje življenje je komaj 11-letna darovala Bogu še posebej za spreobrnjenje svoje matere. Bog je to njeno žrtev sprejel. Ob stoletnici smrti sv. Janeza Boska jo je l. 1988 papež Janez Pavel II. proglasil za blaženo. Njen god obhajamo 22. januarja.

V don Boskovi šoli svetosti so dosegli čast oltarja kot sveti ali blaženi še naslednji: prva salezijanska mučenca (misionarja na Kitajskem) škof Alojzij Versiglia in duhovnik Kalist Caravario, duhovnik Alojzij Orione (don Boskov gojenec), duhovnik Leonard Murialdo (don Boskov sodelavec), duhovnik Alojzij Guanella (tri leta salezijanec), hčerka Marije Pomočnice s. Magdalena Morano, salezijanski duhovnik József Kowalsky skupaj s petimi oratorijanci (mučenci 2. sv. vojne na Poljskem), za več deset posameznikov pa teče proces za razglasitev za blaženega (med njimi tudi za don Boskovo mater Marjeto).

ZDRUŽENJE DON BOSKOVIH BIVŠIH GOJENCEV IN GOJENK

Don Boskovi bivši gojenci in gojenke so tisti, ki so obiskovali oratorij, šolo ali kakršno koli drugo salezijansko ustanovo in v njej prejeli pripravo za življenje po načelih don Boskovega preventivnega sistema. Resno živijo svoje obveznosti (katoličani svoje krstne in birmanske obljube) tako, da poudarjajo značilno don Boskovo duhovnost in so posebej pozorni na vse, kar se tiče mladih ljudi.

Splošni cilj združenja je, da člani poglobljajo in uresničujejo prejeta salezijanska vzgojna načela ter jih upoštevajo pri obveznostih v

družinskem, poklicnem in socialno-političnem življenju.

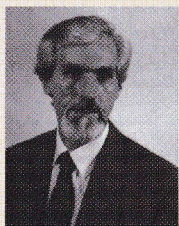
Gibanje bivših gojencev ima svoje začetke že v času don Boskovega življenja, pravno-formalno pa jih je leta 1909 ustanovil bl. Filip Rinaldi. Don Boskovi bivši gojenci/ke postanejo člani združenja tedaj, ko se zavestno vključijo vanj, se s tem oklenejo prejete vzgoje in duha tudi za naprej ter jo želijo deliti s širšimi množicami na organiziran način. Pri nas je v zadnjih letih prišlo do več srečanj predvojnih in povojnih generacij bivših gojencev (Križevci, Rakovnik, Kodeljevo, Želimlje ...), sedaj pa se pripravlja uradna ustanovitev slovenskega združenja don Boskovich bivših gojencev in gojenk.

Pomočnice, so tudi kasneje želela ostati povezana med seboj in s sestrami, se še naprej oblikovati in sodelovati pri vzgojnem delu sester.

Združenje je organizirana laična skupina in je živ del salezijanske družine. Z enakimi pravicami in dolžnostmi je odprto nekdanjim gojenkam in gojencem HMP kakor tudi vsem tistim laikom, ki sprejemajo salezijanske vrednote in življenjski slog ter prosijo za sprejem v združenje.

V duhu sv. Janeza Boska in sv. Marije Mazzarello so pozorni zlasti do mladih, in to najbolj ubogih.

Zveza nekdanjih gojenk HMP v naši inšpektoriji (predsednica je ga. Lidija Drobnič) je vključena v svetovno zvezo. V tem letu so začele izdajati svoje interno glasilo Glas, ki jih med seboj in s sestrami močno povezuje. Prijateljske vezi, ki jih pletejo v salezijanski družini, molitvena povezanost in duhovne spodbude, ki jih sprejemajo na srečanjih ali v pismih duhovne asistentke, jim pomagajo, da lahko vsaka v svoji družini in na delovnem mestu z upanjem v srcu seje seme ljubezni, veselja in dobrote, iz katerega že klije nova civilizacija ljubezni.

Svetovno združenje bivših gojenk in gojencev katoliških šol. Danes

šteje 150 milijonov v 240 tisoč ustanovah. Združenje je prijavljeno na UNESC-u, pri UNICEF-u, pri FAO in pri Mednarodni organizaciji dela. Novi predsednik je portugalec, prof. Antonio Pires, bivši salezijanski gojenec. Res general velike vojske!

ZDRUŽENJE DON BOSKOVIH
BIVŠIH GOJENCEV IN GOJENK
FRANČEK MARŠIČ
TRG BR. IN ENOTNOSTI 1

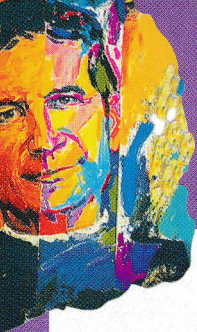
9241 VERŽEJ, tel.: 069/87-871

ZDRUŽENJE NEKDANJH GOJENK/GOJENCEV HČERA MARIJE POMOČNICE

je bilo na pobudo bl. Filipa Rinaldija ustanovljeno leta 1908. Mnoga dekleta, ki so bila deležna vzgoje sester hčera Marije

ZVEZA NEKDANJH
GOJENK/CEV
S. Marija A. SIMONČIČ
RAKOVNIŠKA 21
1000 LJUBLJANA

Za vas živim

v don Boskovni

IZ ZGODOVINE USTANOVE

Že od prvih začetkov Oratorija so don Bosku pri vzgoji mladih pomagali ljudje raznih poklicev in starosti. Don Bosko sam pravi: »Naša družba mora biti povezana z dobrimi verniki, ki živijo v svetu, da bi skladno z njimi in z njihovo pomočjo opravljali dobra dela, medtem ko bi oni v polnosti živeli salezijanskega duha.« Združenje je bilo ustanovljeno leta 1876, naslednje leto pa je izšel prvi Salezijanski vestnik kot glasilo, ki naj bi ohranjalo med člani salezijanske družbe trdno edinost v mišljenju in skladnost v delovanju za doseg skupnih namenov.

Sotrudništvo na Slovenskem je proti koncu 19. stoletja začel duhovnik ljubljanske škofije Luka Jeran. Slovence je seznanil z don Boskom in njegovim delom. Z njim se je tudi osebno srečal. Novice o salezijanskem delu in o delovanju sotrudnikov je objavljaval v **Zgodnji danici**. Zbiral je darove za gradnjo cerkve Srca Jezusovega v Rimu in za šolanje nekaterih slovenskih dijakov v Italiji. Jeranovo delo je nadaljeval katehet Janez Smrekar, ki je od Jerana prejel naročilo, naj na Slovensko pripelje salezijance. Smrekar si je za to zelo prizadeval, postal je prvi voditelj sotrudnikov na Slovenskem in

dosegel, da so 23. novembra 1901 prišli prvi salezijanci v Ljubljano na Rakovnik.

SREDI VSAKDANA

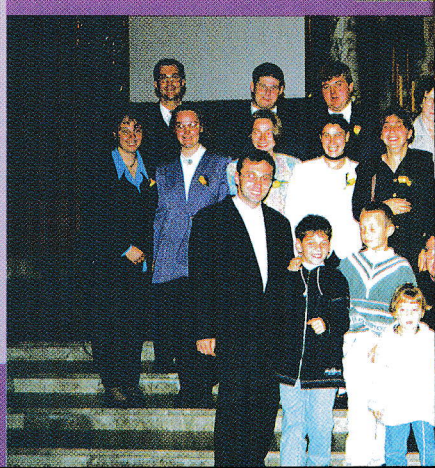
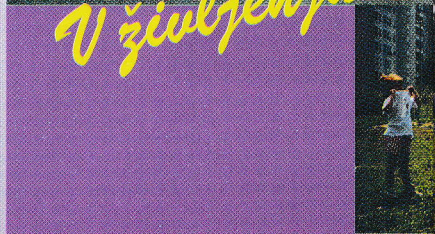
Don Boskovi sotrudniki smo »salezijanci v svetu«, ki hočemo sredi svojih vsakdanjih dolžnosti (družina, šola, delovno mesto, župnija, kraj, prijatelji ...) živeti evangelij v šoli sv. Janeza Boska, pri tem pa namenimo prednostno pozornost mladim, zlasti najbolj potrebnim. Sotrudniki hočemo imeti vedno »mlad odgovor« v času in prostoru, kamor nas je postavil Bog! Prizadevamo si za življenje v notranjem ravnotežju in soglasju s svojim Bogom. Zato si prizadevamo za globljo osebno molitev, redno prejemanje zakramentov, udeležbo na duhovnih vajah in molitvenih srečanjih. Predvsem pa želimo živeti v blagor mladine – pa najsibo to prek molitve, finančne podpore, animiranja raznih mladinskih skupin, skrbi za salezijanske ustanove ipd.

KAMOR NAS JE POSTAVIL GOSPOD

Don Boskovi sotrudniki živimo tam, kamor nas je poklical dobri Bog. In poskušamo prav tam storiti za mlade tisto, kar nam prišepetuje don Bosko. Pomembno je, da vzamemo življenje – svoje in življenje mladih, ki nas obdajajo – zelo zares. Zazdaj smo organizirani v naslednjih krajih po Sloveniji: Veržej, Rakovnik, Sodražica,

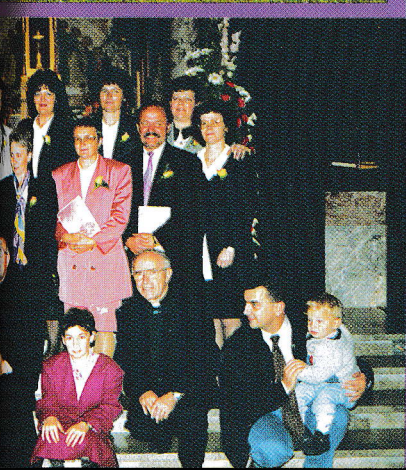

V življenju

apamo več

Šentjošt, Cerknica, Center Emavs – Rakovnik (predvsem mladi). Ponavadi se srečujemo enkrat mesečno. In kaj počnemo? Štefka iz Sodražice je dala svojemu sinu ime Dominik (po don Boskovem gojencu Dominiku Saviu). Vid ima že »od vekomaj« v svoji mesnici sredi Ljubljane obešen križ in pobožne slike. Sotrudniki iz Veržeja so že večkrat nahranili mnogo ljudi (tudi mlade na oratoriju in silvestrovanju). Kavčičevi so zagovorniki življenja - imajo pet otrok. V Šentjoštu so organizirali dobredelni koncert za gimnazijo Želumlje in podpirajo projekt Skala. Številni mladi sotrudniki, ki se zbirajo v centru Emavs na Rakovniku, ostajajo zvesti številnim nalogam, ki jih imajo v svojih župnijah, ali pomagajo pri izvedbi salezijanskih projektov. Sotrudnice iz Sodražice so za otroke organizirale duhovni tabor, poletni oratorij in tudi šmarnice pod domačo streho za celo vas. V Mariboru pomagajo na »Vlaku veselja«, z molitvijo in konkretno pomočjo pa so podprli ljudski misijon ...

Če te privlači don Boskova duhovnost in če ti ni vseeno za mladega človeka, potem pridi! Pot se vedno najde!

MATI MARJETA

Zavetnik sotrudnikov je žena, ki izhaja iz sredine življenja. To je don Boskova **mati Marjeta!** Janez Bosko še ni bil star dve leti, ko je družina ostala brez očeta. Mati Marjeta je ostala sama s

tremi sinovi. Ni se ponovno poročila. Mnogo je pretrpela, da je svojemu sinu Janezu pomagala na poti do duhovništva. Ko je njen sin Janez kot duhovnik v Turinu našel prostore, kjer je lahko sprejel fante z ulice, se je velikodušno odzvala njegovemu vabilu, naj pride v oratorij, da bi bila mati njegovim fantom. V trenutku, ko je bilo zelo hudo (zaradi razigranih fantov), ji je sin Janez pokazal križ in mati Marjeta je razumela in do svoje smrti ostala med njimi. Fant je so ji preprosto rekli »Naša mama!« Ta svetniška mati je vzor mnogim, ki se kot sotrudniki trudijo za mlade. Tudi zanjo teče postopek za razglasitev za svetnico. Spominjamo se je 25. novembra.

**DON BOSKOVI
SOTRUDNIKI**

Rakovniška 6, p.p. 2404
LJUBLJANA
TEL.: 061/127-3028

1001

Salezijansko molitveno združenje za:

- duhovne poklice,
- družine
- mladino, ...

ŽETEV JE VELIKA, DELAVCEV PAMALO

Prosíte torej Gospoda žetve,
naj pošlje delavcev!

Vsak kristjan je odgovoren za
življenje Cerkve. V duhu
Jezusovega naročila vas vabimo,
da se pridružite združenju
molivcev, ki redno molijo za
duhovniške, redovniške in
misijonske poklice, za mladino
in družine.

ZGODOVINA

Sv. Janez Bosko si je zelo
prizadeval, da bi mladim
pomagal k pravilni poklicni

odločitvi. Posebno pozornost je
namenjal tistim, za katere je
slutil, da jih Gospod vabi v
duhovni poklic. Njegovo delo
nadaljujemo člani don Boskove
družine. Ustanovitev
Salezijanskega molitvenega
združenja za duhovne poklice,
mladino in družine (SMZ) sega v
leto 1975. Vanj se lahko včlanijo
vsi od otrok in mladine do
starejših in bolnih.

DUHOVNA POVEZANOST

Dnevna duhovna vez med člani
združenja je molitev ANGEL
GOSPODOV, ki nam nazorno
prikazuje Božji klic, Marijin
odgovor in sad te dvojne
ljubezni. Lahko pa si tudi vsak
sam izbere molitev, ki jo bo
namenjal za duhovne poklice.

Članstvo ni vezano na skupna
srečanja, priporočamo pa: letni

molitveni shod na Rakovniku
zadnjo soboto v maju, mesečna
molitvena srečanja vsako tretjo
soboto na Kureščku, redne
oblike molitvenih srečanj po
župnijah (prvi četrtki in sobote
...) in drugo. Ljubezen ne pozna
ovir.

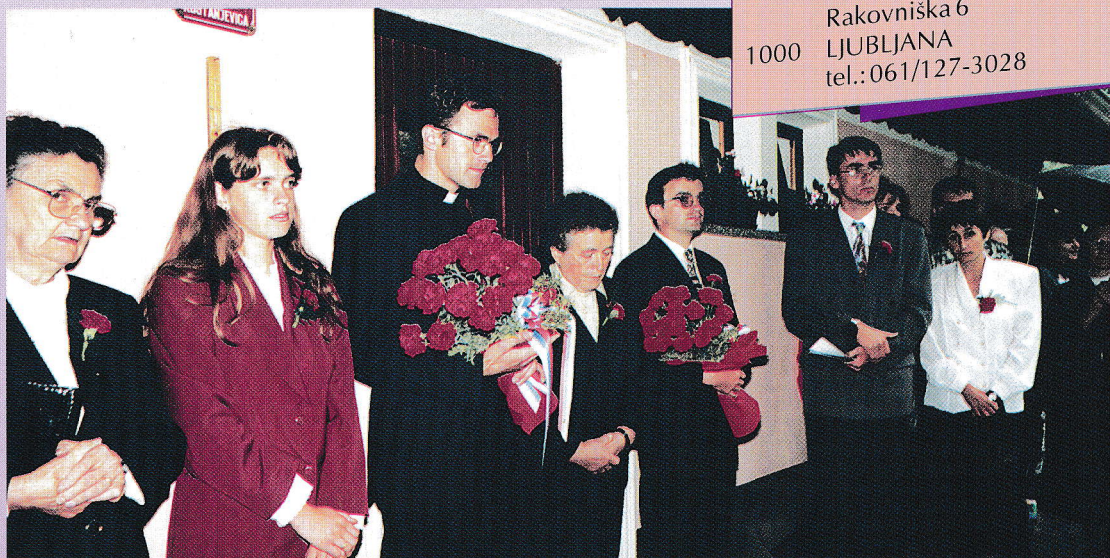
Na zunaj povezuje člane
združenja revija Salezijaske
vestnik (SV), ki ga prejemo
brezplačno.

Za vse molivce darujemo vsak
zadnji dan v mesecu sv. mašo.
Pokojne molivce prek SV
priporočamo v molitev vsem
članom združenja.

Kot potrditev na vključenje v
SMZ vam pošljemo posebno
plaketo - potrdilo.

Pridružite se molitvenemu
združenju in povabite še druge.

SALEZIJANCI, SMZ
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: 061/127-3028

NA DON BOSKOVO POBUDO

Razlog za postavitev svetišča Marije Pomočnice v Turinu je bila don Boskova vera in zaupanje v Marijino vlogo v življenju Cerkve ter živa izkušnja o njenem sredništvu v življenju njegovih fantov. Sv. Janez Bosko je septembra 1864 ob zidavi svetišča Marije Pomočnice napisal svojim dobrotnikom okrožnico, v kateri med drugim pravi, da bo Marija vsakomur, ki daruje za gradnjo njene materialne hiše, zagotovila *lepo mesto v nebesih*. Salezijancem je vztrajno ponavljal: *Zaupajte v Marijo in boste izkusili, kaj so čudeži!*

OB GRADNJI RAKOVNIŠKEGA SVETIŠČA

Prav to je bil razlog gradnje cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku. 8. decembra 1902, dobro leto po prihodu salezijancev v Slovenijo, je bila že ustanovljena *Družba za zgradbo svetišča v čast Mariji Pomočnici kristjanov na Rakovniku v Ljubljani*. Član Družbe je postal vsak, ki je prispeval vsaj skromen dar za svetišče. V zahvalo so bili

dobrotniki vključeni v molitve in dobra dela salezijancev in gojencev po vseh zavodih, zanje so darovali po eno sveto mašo na mesec, vsako soboto pa so bili vključeni v molitveni spomin pri sv. maši. Od takrat torej obstaja t. i. MAŠNA ZVEZA.

Rakovniški kip Marije Pomočnice je bil blagoslovljen leta 1903, temeljni kamen nove cerkve pa naslednje leto. Nova cerkev je bila posvečena na praznik Marijinega rojstva leta 1924.

ŠE VEDNO ŽIVO ZDRUŽENJE

MAŠNA ZVEZA je torej duhovno združenje dobrotnikov svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku.

Vsako soboto ob 7. uri darujemo po njihovem namenu sv. mašo, člani pa so deležni tudi drugih molitev in dobrih del, ki jih namenjamo drug za drugega. V MAŠNO ZVEZO **se lahko**

vpíše vsak, ki nameni dar za cerkev Marije Pomočnice (vsaj v višini daru za sv. mašo), sporoči svoj naslov in zaprosi za vpis. Dar je lahko enkratni ali ga občasno obnavljate. S smrtjo članstvo v mašni zvezi ne preneha, še več, vanjo je mogoče vključiti tudi rajne, saj sadove svetih maš še posebej namenjamo prav njim. Marsikomu je članstvo v MAŠNI ZVEZI najzanesljivejša podpora pri očiščevanju na poti v Očetovo hišo. Ob vpisu vsak član dobi *vpisno izkaznico*, lahko pa je vpis tudi anonimen. Sredstva, ki jih namenjate za MAŠNO ZVEZO, bodo uporabljena za dokončanje notranje ureditve cerkve Marije Pomočnice.

Spomni se, Marija, da še ni bilo slišati, da bi ti koga zapustila, ki je tvoje pomoči prosil in se v svoji prošnji k tebi zatekel!

SALEZIJANSKI ZAVOD
Rakovniška 6, p.p. 2404
LJUBLJANA
tel.: 061/127-3028

MOLITEV KRAKOVNIŠKI MARIJI POMOČNICI

Marija, naša Mati in Pomočnica!
Vedno znova nas sprejemaš
s svojim ljubečim pogledom.
Z zaupanjem se ti izročamo v varstvo.
K tebi hitijo otroci,
bodi jim mati in vzgojiteljica.
K tebi prihajajo fantje in dekleta,
spremljaj jih na poti mladosti.
Nate se obračajo starši,
pomagaj jim v službi življenja.
Vate se ozirajo bolni in osamljeni,
tolaži jih v njihovih stiskah.
Marija Pomočnica,
posreduj pri Bogu s svojo priprošnjo
za najbolj preizkušane brate in sestre,
ki iščejo smisel življenja.
Daj Cerkvi na Slovenskem tiste rodovitnosti,
da se bodo mnogi odzvali Božjemu klicu.
Marija, stopi med nas na križpotja življenja.
Spremljaj nas na poti k Bogu. Amen.

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem. Takoj
nam sporočite
spremembo
naslova.

**Naslov
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel. 061/127-3028
fax 061/127-3040**

V Salezijanski Vestnik

jubilejna številka • 30-letnica ponovnega izhajanja

Sv. Janez Bosko ustanovi salezijansko družbo l. 1873, leta 1976 salezijanske sotrudnike, leta 1877 pa **Salezijanski vestnik**, da bi povezal salezijanske sotrudnike. Tedaj je don Bosko v 1. številki zapisal: »Glasilo naj bi vam prinašalo poročila o stvareh, ki smo jih že opravili ali bi jih še bilo treba narediti; kako doseči namen, ki smo ga načrtali. Podpirajmo se, da bi ... vse naše skrbi mogli posvetiti samo eni skrbi in le enemu cilju: za Božjo čast in dobro človeštva!«

Don Bosko

1904-1906

Kmalu po prihodu salezijancev na Rakovnik leta 1901 je začel leta **1904** (julija) izhajati kot mesečnik listič **Don Bosko**, izdajali in tiskali so ga v Ljubljani.

Salezijanska poročila

1907-1915

Leta 1907 se je **Don Bosko** preimenoval v **Salezijanska poročila**, ki so bila tiskana v Turinu. 1. številka (leta 1907) je izšla v 7.000 izvodih (leta 1912 pa že v 12.000 izvodih). Tedaj je Salezijanski vestnik izhajal še v osmih drugih evropskih jezikih.

Salezijanski vestnik

1916-1944

Med 1. sv. vojno zaradi težkih razmer Salezijanska poročila niso mogla več izhajati v Italiji, zato so v Sloveniji začeli tiskati **Salezijanski vestnik**. Po vojni ni spremenil imena, kmalu so ga začeli tiskati kar v tiskarni na Rakovniku, leta 1939 pa je spet postal mesečnik.

1945-1968

Čas po 2. svetovni vojni. Živahno poslanstvo slovenskih salezijancev je bilo povsem zatrto. Za več kot 20 let je prenehalo izhajanje SV. Potem bilo treba začeti povsem na novo.

Zvon Marije Pomočnice

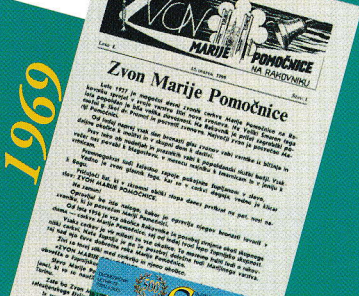
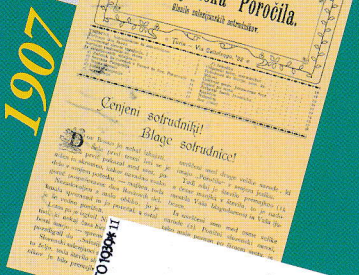
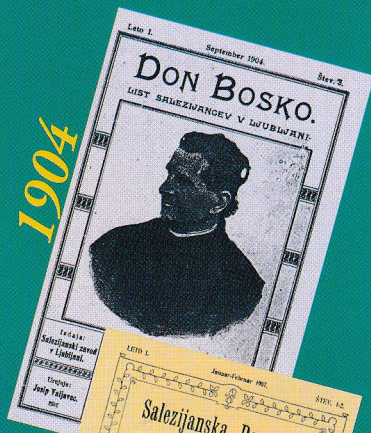
1969-1972

Novi začetki so vezani na rakovniško župnijsko glasilo **Zvon Marije Pomočnice**. Nekatere številke so bile povsem klasične, nekatere - ob salezijanskih praznikih - pa obširneje poročajo o delu slovenskih salezijancev. Torej letos obhajamo tudi 30-letnico ponovnega začetka izhajanja SV.

Salezijanski vestnik

1973 - do danes

Leta 1973 dobi Salezijanski vestnik spet svoje staro ime. Naklada se povečuje iz leta v leto (leta 1990 - 6.549 naročnikov, leta 1999 pa 11.000 naročnikov). Osemdeseta leta je po SV prišlo do **oživitve Mašne zveze**, devetdeseta leta pa je SV stalno spremljal **prenovo želimeljske ustanove**. Zadnja leta je bralce seznanjal z novimi dejavnostmi in programi, ki so jih začeli slovenski salezijanci.

Ob zaključku mednarodnega seminarja *Mladi - ulica - prihodnost: sodobne oblike revščine mladih*, ki je v organizaciji Projekta Skala potekal v Ljubljani od 8. do 10. aprila 1999, naslavljamo sodelavci Projekta Skala na vse, ki se v naši domovini posvečajo vzgojnemu delu z mladimi, naslednjo **izjavo**:

SREDIŠČNI POMEN VZGOJE

1. Credo vzgojiteljev

Verjamemo v mlade!

So upanje naše prihodnosti. V njih je ogromno življenjske moči. Sposobni so odgovorno sooblikovati svoje življenje in graditi nov svet. Tudi najbolj zavrženi mladi so poklicani, da postanejo protagonisti svoje prihodnosti; v vseh so semena dobrega.

Verjamemo v vzgojo!

Vzgoja je najpomembnejša naloga, do katere imajo mladi vso pravico. Razumemo jo kot načrtno dejavnost, ki želi dati mladim oporo pri njihovi celostni osebni rasti in pri njihovem odgovornem vključevanju v družbo. Temeljni imperativ vzgoje je: *biti* z mladimi, darovati jim čas, ljubezen, pozornost in spoštovanje ter odkrivati v njihovem življenju meje zasvojenosti, da bi jih presegli, in obzorja svobode, da bi jo dosegli.

Verjamemo v preventivo!

Preventivo uresničujemo s spodbujanjem mladih k načrtovanju lastnega življenja, z vzgojo za vrednote, z odpiranjem ponudb in možnosti ter s širjenjem obzorij, ki dajejo mladostniku priložnost za boljšo izbiro in priložnost za uveljavljanje lastne osebnosti v služenju skupnemu dobru.

2. Stanje v Sloveniji

Ni vse zlato, kar se sveti

Slovenska družba živi v mnogih notranjih nasprotjih. Opaziti je veliko tekmovalnost, nekritično posnemanje tujih vzorcev vedenja in tehnicistično naravnano izobraževalnega sistema. V vzgojnih procesih je razvrednotena in pogosto onemogočena vloga staršev in družine. Priča smo okostenelosti vzgojnih in izobraževalnih ustanov. Vzgojna okolja in dejavnosti so marsikje prezirana in drugorazredna, zato pa tudi neuspešna. Žrtev vseh nedorečenosti so najpogostejše otroci in mladostniki.

Nove oblike revščine mladih

Danes je reven tisti, ki ima na različnih ravneh življenja manj možnosti. Najbolj revni so tisti mladi, ki so bili v svojem življenju prikrajšani za kakovostno navzočnost obeh staršev in odraslih vzgojiteljev, ki bi jim v bogastvo subjektivnega doživljanja sebe, drugih in sveta vnašali objektivne vrednote družbe, izročila in kulture.

3. Klic v sili

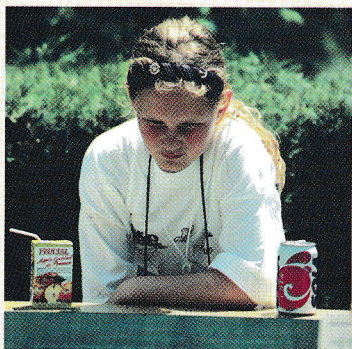
Vse vladne in nevladne organizacije v naši družbi, ki posvečajo svojo prednostno skrb mladim, še posebej *Ministrstvo za šolstvo in šport* ter *Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve*, pozivamo:

- postavimo mladostnika v središče našega zanimanja,
- naredimo vse, kar je v naših močeh, za promocijo vzgoje in njeno pozitivno uveljavitev,
- prebujamo v ljudeh veselje in voljo do vzgojnega dela,
- omogočajmo družini, da bo lahko kar najbolje opravljala svoje vzgojno poslanstvo,
- dajajmo pri svojem delu več poudarka celostnemu razvoju mladih, oblikujmo takšne strukture, ki bodo spodbujale in pospeševale osebno dozorevanje mladih,
- naredimo kakovostni korak od izvajanja projektov k resničnim procesom vzgoje,
- povezujemo se med seboj, delujmo po načelih teritorialne preventive.

Vzgoja je stvar srca!
Janez Bosko.

Komentar k izjavi za javnost

V sodobni slovenski družbi lahko opazimo neko novo občutljivost za vprašanja vzgoje. Raznim spoznanjem civilne družbe se ob bok postavljajo tudi spoznanja nosilcev Projekta Skala (animatorjev in zaposlenih), ki smo si jih pridobili v štirih letih vzgojnega dela. Izkušnja konkretnega dela, bogata vzgojna izkušnja don Boskovega preventivnega vzgojenega sistema, teoretično poglobljanje in študij, izmenjava z domačimi in tujimi strokovnjaki - vse to nas je spodbudilo, da smo ob letošnjem mednarodnem seminarju *Mladi - ulica - prihodnost: sodobne oblike revščine mladih* (Ljubljana, 8.-10.4.; 15.5.) na slovensko javnost naslovili zgornjo izjavo za

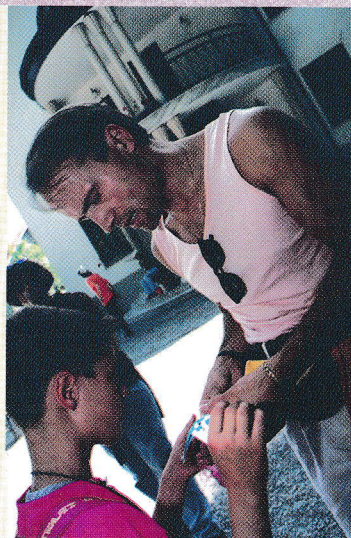

javnost z naslovom *Središčni pomen vzgoje*, ki jo v celoti objavljamo tudi na tej strani.

● Izjava je namenjena vsem, ki se v slovenskem prostoru posvečajo vzgoji mladih. Izjava ima temeljno en sam cilj, ki je jasno

izražen že v samem naslovu: (ponovno) izpostaviti v slovenskem kulturnem in družbenem prostoru *središčni pomen vzgoje*, dati vzgoji tisto veljavo in tisto težo, ki ji (objektivno gledano) gre. Zakričati na vse grlo, da je izobraževanje pomembno, vendar da ob tem ne smemo prezreti človeka; zakričati, da je pastoralna pomembna, vendar da tudi ob tem ne smemo prezreti človeka! Vzgoja pomeni namreč tisto rdečo nit, ki različne človekove izkušnje in spoznanja čustvene, razumske in duhovne narave, pravilne in napačne korake, vplive okolja in dedni zapis, posameznikove sanje in njegova razočaranja, vživljanje v svet odraslih in travme ob tem tke v eno samo zaključeno celoto. Vzgoja je tisto, kar pomaga mladostniku, da doseže celostnost, integriteto v osebnem, socialnem in duhovnem smislu.

● Izjava je sestavljena iz treh delov. V prvem je predstavljen *credo* vzgojiteljev. Drugi del izjave spregovori kritično o razmerah v slovenski družbi, ki se najbolj zrcalijo na mladih in na otrocih. V tretjem delu je klic, namenjen vsem ljudem dobre volje in vsem vladnim in nevladnim organizacijam, ki se posvečajo vzgoji mladih. Predstavljenih je sedem apcelov, ki vsak na svoj način pozivajo h konkretnosti vzgojnega prizadevanja in k prizadevanju za izboljšanje le-tega.

● Želeli bi, da bi postala izjava izhodišče za ploden dialog o vzgoji in vprašanjih, povezanih z vzgojo. Zato vas vabimo, da nam pišete, sporočate svoje predloge, mnenja, kritične pomisleke. Mogoče se nam bo v prihodnosti skupaj zapisala še kakšna izjava na to temo. Tudi takšni klici so namreč pomemben del prizadevanja za kvaliteto vzgoje. G. Raimundo Mesquita, eden od predavateljev, je namreč rekel: "Če v puščavi kriči en sam glas, puščava njegovo kričanje utiša. Če pa zavpijejo mnogi, puščava sliši ...!" Za vsako vašo misel vam bomo torej iskreno hvaležni!

Martin Lisec

PROJEKT

p.p. 2404, 1001 Ljubljana
e-pošta: skala@salve.si

V Ljubljani, 15. maja
ob svetovnem dnevu družine

Marijo nosijo

Večina izmed bralcev Salezijanskega vestnika gotovo pozna priljubljeno procesijo s kipom Marije Pomočnice ob pomladanskem romarskem shodu na Rakovniku. Tedaaj smo predvsem »zagledani« v Marijin kip, malokdo pa pomisli na tiste, ki ta kip nosijo. Že nad dvajset let v svojih narodnih nošah nosijo kip Marije Pomočnice trije bratje Bizovičar (Maks, Alojzij in Stane) iz župnije Lučine nad Gorenjo vasjo. Obiskali smo enega od njih, Alojzija, ki si je ustvaril dom in družino s tremi otroki v prijetni vasici Prelesje.

Bizovičarjevi iz Lučin

● *Bi se lahko na kratko predstavili bralcem SV.*

Oče Alojzij: V naši župniji Lučine je kakih 600 župljanov, od tega pa kar lepo število veroučencev, kakih sto. Večina družin ima namreč tri ali več otrok. Tudi sam izhajam iz številne družine: imam namreč še pet bratov in eno sestro, ki je pri redovnicah na Brezjah. Čeprav smo doma na deželi, nimamo kmetije. Zaposlen sem kot skladiščnik v Škofji Loki.

Mama Ivanka: Tudi sama sem tako kot moj mož domačinka, torej iz župnije Lučine. Doma sem s kmetov, imam še eno sestro in enega brata. Sicer sem bila zaposlena, zdaj pa sem brez redne službe, občasno tu pa tam kaj delam, v glavnem pa doma pogospodinjim, saj pri treh odraščajočih otrocih in zaposlenem možu nikoli ne zmanjka dela.

Viktor: Končal sem 8. razred, še kar uspešno. Jeseni grem na srednjo lesno šolo v Škofjo Loko. Kake štiri leta sem bil tudi mini-

strant, zdaj pa nisem več, ni dovolj velikih oblek za večje ministrante, pa tudi navade ni take v župniji, da bi ministrirali starejši fantje. Ko sem bil ministrant, sem šel k maši tudi večkrat med tednom, najraje kar s kolesom. Imam svoj motor, pred kratkim sem naredil tudi izpit zanj in si kupil čelado, vozim pa se ne kaj dosti ...

Marjeta: Med tremi otroki v družini sem jaz srednja, končala sem 7. razred in bom jeseni šla v osmega. Malo že razmišljam tudi za naprej, verjetno bom šla na šiviljsko srednjo šolo. Tako kot brat Viktor sem tudi jaz bila lani pri sv. birmi, bilo je zelo slovesno. Tudi pri verouku je zelo zanimivo, pa čeprav je g. župnik Valentin Bergant star že več kot 80 let. Maja smo imeli tudi šmarnice. Poslušali smo o škofu Gnidovcu, za spomin pa smo vsak dan prejemali listke in iz njega ob koncu sestavili plakat o škofu Slomšku. Kar veliko nas je hodilo k šmarnicam, skoraj 20

vsak dan. S sestro Andrejo sva zbrali vse listke, za konec pa nas je g. župnik nagradil z lepimi Marijinimi obeski za okrog vratu.

Andreja (*ves čas prijazno nasmejana in prijetno zadržana*): Končala sem 5. razred. Zelo rada se vozim s kolesom, ampak ne prehitro. Obe z Marjeto zbirava prtičke. Ko sem bila stara štiri leta, sem nekega dne plezala po drevesu, pa so me napadli klopi in takrat sem kar precej zbolela. Veliko sem morala hoditi okrog zdravnikov in biti v bolnici. Zdaj pa pravijo, da je že v redu.

● *Gospod Alojzij, in kako ste prišli do tega, da zdaj že več kot 25 let v gorenjski narodni noši nosite kip Marije Pomočnice na Rakovniku ob pomladanskem romarskem shodu?*

Oče Alojzij: Ja, menda bo res že več kot 25 let. Ko sem bil pred toliko leti na tem romarskem shodu, oblečen v narodni noši skupaj s svojim bratom, naju je opazil g. Janko Novak. Tedaj sva bila še mlada fanta, nisem še bil poročen. Povabil naju je, da bi nosila kip. In bila sva takoj za. Od takrat dejansko vsako leto nosim kip Marije Pomočnice. Pozneje se je pridružil še tretji brat. Kar ne morem si predstavljati praznika Marije Pomočnice, ne da bi poromal na Rakovnik. Od tistega prvega Novakovega vabila me pravzaprav niso več izrecno prosili, da bi nosil Marijin kip - to je postala kar moja

»redna dolžnost« ob prazniku Marije Pomočnice na Rakovniku.

● *Kako ste pa sploh »zašli« na Rakovnik in zakaj tja tako redno romate?*

Oče Alojzij: Že moja mama je zelo rada poromala na Rakovnik. Spomnim se, da je ob prazniku Marije Pomočnice vozil na Rakovnik romarje iz našega kraja poseben avtobus, med njimi je bila tudi moja mama. Tako sem se tudi jaz nekoč, ko sem bil star kakih sedemnajst let, znašel na avtobusu in kmalu po tistem je prišlo povabilo s strani g. Novaka. Pozneje sem mamo večkrat peljal tudi ob sobotah na molitveni dan za duhovne poklice in bil večkrat tudi pri sobotni večerni maši in procesiji z lučkami. Lurška votlina sama, ptičje petje, splošno ozračje - vse me zelo močno nagovarja in dviga k Bogu in Mariji.

Mama Ivanka: Prvič sem poromala na Rakovnik, ko sva z Alojzom že hodila kot fant in dekle. Pa še tole: mož res vsako leto nosi Marijo, toda tega nikakor ne jemljemo kot »dolžnost«, leto za letom je pot na Rakovnik za nas pravo romanje. Zato gremo navadno vedno vsi, z vsemi tremi otroki. Pa ne samo na Rakovnik, tudi drugam. Tudi meni se zdi sama lurška votlina zelo primeren kraj za molitev, vedno vidim veliko znanih obrazov, ki prihajajo vsako leto. Vselej so zelo zanimive tudi pridige, zelo sem si zapomnila pridigo g. Stefa-

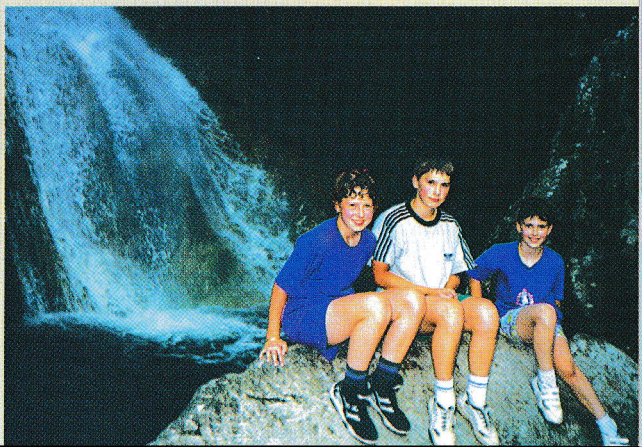
na Zorka, trajala je cele 3/4 ure, pa se mi sploh ni zdelo dolga. Vedno pa so mi najbolj všeč pete litanije Matere Božje - zdi se mi, da jih najlepše pojejo prav na Rakovniku. Nekaj pa mi le ni preveč všeč: da ljudje na koncu Marijo »oropajo« vsega cvetja.

● *Kaj pa vi, otroci, greste radi s svojimi starši? Včasih se kakim najstniki začno malo upirati in hočejo po kakih drugih potih?!*

Otroci: Mi še vedno radi gremo skupaj s starši, se vsaj kaj zanimivega dogaja. V naši mali vasi se večinoma tako ne dogaja kaj posebnega. Pa tudi drugače gremo radi vsi skupaj: tudi k maši hodi - mo vedno skupaj: usedemo se v avto in gremo - vsako nedeljo, pa tudi ob praznikih med tednom.

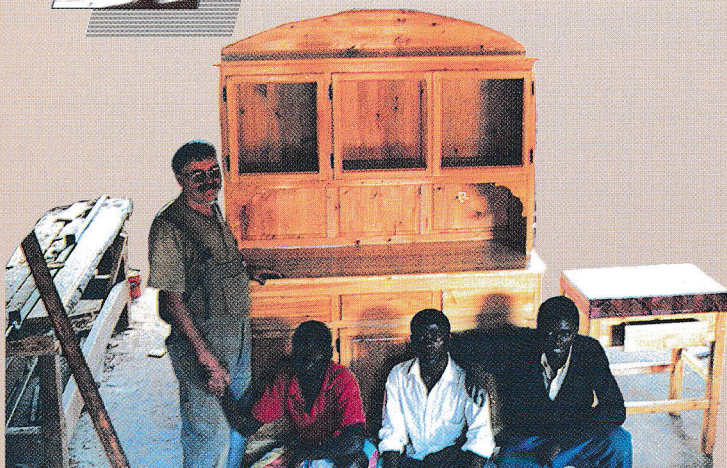
Prav prijetno smo kramljali v pozno noč. Bil je petek in naslednji dan ni bilo ne šole ne službe. Pregledali smo vse foto - albume. Ob tem je padla še kaka zanimiva besedica o vzgoji otrok - kje je prava meja popustljivosti in strogosti -, o Marjetinem dnevniku ipd. Tudi v Bizovičarjevi družini otroci odrasčajo in začenjajo lepa in težka najstniška leta. Ljubezen in skrb staršev, zavzeta družinska molitev, medsebojno zaupanje in iskren pogovor pa, upamo, so zagotovilo srečne prihodnosti tudi njihovim otrokom. Za slovo sem očetu Alojziju rekel še tole: »Vi tako zvesto nosite Marijo, gotovo bo Marija vas z vso družino ponela na svojih ramenih v nebesa!«

Na obisku je bil Janez Potočnik

POJDITE PO VSEM SVETU ...

BURUNDI - RUKAGO

Mizar Vilko ima dela čez glavo

30. maj 1999. Lepa hvala za čestitke, dobre želje in spodbudne besede. Lepo, da še vsaj kdo misli na nas, kako se imamo in kaj počnemo, da smo sploh še živi, da nas ni zajela vojna. Trenutno je stanje zadovoljivo, četudi včasih crkne elektrika. nikoli ne veš, kdaj in za koliko časa bo trajal mrk. Tukajšnja oblast si glede tega ne beli glave. Ob takšnih mrkih trpi delavnica. Res, da imam generator, na katerega lahko poženem 4 trifazne stroje. V takem primeru se delo zelo podraži, ker je nafta silno draga.

V delavnici imam veliko dela, saj naročila kar dežujejo z vseh strani. Trenutno je v delu 10 omar 220cm x 240cm z devetimi vrati ter 45 pultov (miz) z omaricami za sestre, ki smo jim že opremili kapelo. Tokrat me zelo skrbi, kako bom vse to skupaj spravil tja vse po kosih.

Z Danilom bi rada napravila samo dve vožnji, ker je tako daleč, 200 km. 100 km je dokaj lepa asfaltna cesta, a naslednjih 100 km pa je takšna za vožnjo »spedway«. Celodnevna tura.

Plesalci na našem dvorišču ob cerkvi

Sestra Vida obnavlja bolnico, pa nestrpno čaka vrata in okna; s. Anki, ki se je vrnila iz Ruande in je sedaj na severu Burundija, pa sem moral obljubiti osem stolov. Danilo zida cerkev Marije Pomočnice in dela kar dobro napredujejo, je že nekaj metrov nad temelji in bo treba kar nekaj oken, tja do 3 m visoka in celo več, da ne rečem, koliko vrat in same opreme v cerkvi. Torej, če hočem vse to narediti, bo preteklo kar nekaj mesecev, preden odletim proti Sloveniji.

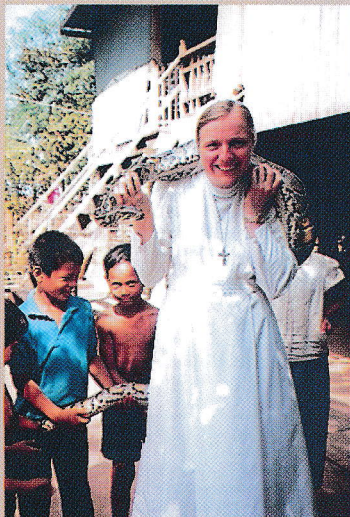
Tudi g. Gusti, naš ekonom, ne drži križem rok. Kar ni Jožeta Mlinariča, ki je doma na zdravljenju, ima podvojeno delo, mogoče se mu bo štel kot dvojna leta.

Vilko Poljanšek

V kratkem pripisu hvali Danilo Lisjak Vilka kot »uradnega glasnika« njihovega misijona, Gusti Horvat pa vabi na birmo, ki jo bo prejelo kar 700 birmancev.

Sklenjene roke pred čelom

Ljudje tukaj živijo zelo preprosto. Njihova lesena koča je na kolih, ker se pod njo ponavadi zbira umazana voda. V hiši samo spijo, saj kuhajo pred njo in v večini hiš ni ničesar drugega razen slamnate preproge, na kateri spijo. To je ubogi del dežele. Če pa hodiš po večjih mestih, seveda vidiš tudi čudovite budistične templje in stare palače, pa čeprav morda v naslednji majhni ulici že mrgoli ljudi in smeti. Zdaj se tudi v meni rojeva vprašanje, kaj narediti za večino, ki je res uboga ... trenutno imamo v internatu 87 deklet, drugih 40 pajih prihaja v šolo od doma. Učijo se šivanja, strojnega vezenja, in zelo veliko popularnost ima neke vrste hotelsko kuharski program. Poleg tega so vsak dan z nami še malčki v vrtcu in tako je vsak dan na kosilu en kup ljudi ... Odkar so se vrnila dekleta, je pri nas živ žav od jutra do večera in prav uživam v njem. V teh dneh pripravljamo praznik hvaležnosti in tako imamo kar naprej kakšne vaje od pesmi in igranja na inštrumente do raznih plesov. Dekleta so zares zelo odprta in moja žalost je le ta, da se zazdaj ne moremo pogovarjati že kaj več. Prve lekcije jezika sem sicer preživela in upam, da bo kar

Sestra Ljudmila na obisku pri družini ene od gojenk

šlo. Upam tudi, da pri vsem delu, ki me bo še doletelo, ne bom pozabila živeti samo za Boga. Če se tu, kjer je direktno oznanilo bolj nemogoče, odpoveš še pričevanju pravega krščanskega in redovnega življenja, potem pa res izgubi smisel moje bivanje tukaj ... Naj vam danes opišem, kako molimo v kapeli. Ko se pride v kapelo, se namesto pokleka prikloni z rokami, sklenjenimi pred čelom. To je pozdrav Bogu, medtem ko je pozdrav višjega od tebe poklon z rokami, združenimi pred usti. Med vsemi moli-

tvami se ves čas sedi na tleh. Tabernakelj je v obliki tipične hiše domačinov in to se mi zdi čudovito: Bog želi prebivati med Kmeri, je nekdo, ki v polnosti deli življenje z njimi. Želim si, da bi počasi tudi jaz uspela vstopiti v kulturo ljudi in v resnici zaživela za tiste otroke, ki jih vsak dan gledam skozi okno in se hodijo kopat v umazano mlako blizu naše hiše, ker doma nimajo vode. Želim se, da bi zaživela za dekleta, ki brez pomoči nimajo prihodnosti, saj smo prav v teh počitnicah skrili eno od deklet, ki jo je mama prišla iskat, ker se je že dogovorila, da jo bo prodala za prostitutko. To niso zgodbe, to je resničnost.

S. Ljudmila Anžič

INDIJA - GOA

Indijci cenijo Ludvikovo delo

To pismo vam pišem iz Odel, kjer so sezidali lepo in veliko bodočo inšpektorialno hišo. Sem so me povabili, da jo okrasim z raznimi lončnicami in parkom okrog hiše. Upam, da bo kmalu Goa postala samostojna inšpektorija in bom delo končal pred obiskom v Sloveniji. Po pošto bom pa še vedno hodil v Loutolim dobre pol ure z avtom ali malo več z avtobusom.

Če mi Bog nakloni moč in zdravje, vas prihodnje leto obiščem, ko bom z g. Okornom in drugimi praznoval 60 let zaobljub. Kako hitro je vse minilo. Sedaj samo še čakam, čeprav imam polno dela, tisti božanski dan, ki ne bo imel zatona.

Prav lepe pozdrave in voščila vsem sobratom v raznih zavodih, pristrčen pozdrav in spomin v molitvi.

Vedno vaš hvaležni Ludvik Zabret.

Jožko Kramar spet doma

V drugi polovici junija je s Papue Nove Gvineje prišel na oddih v domovino misijonar Jožko Kramar. V naslednji številki Vestnika se bomo z njim pogovarjali o njegovem misijonskem delu v zadnjem obdobju. Želimo mu prijetno bivanje med njemu tako dragim slovenskim ljudstvom.

... GLEJ, ODSLEJ ME BODO BLAGROVALI VSI RODOVI

POPOLN ZGLED LJUBEZNI DO BOGA IN DO BLIŽNJEGA

MARIJA V DON BOSKOVEM ŽIVLJENJU

Mati Marjeta je ob don Boskovem vstopu v semenišče dejala svojemu sinu: »Ko si prišel na svet, sem te izročila blaženi Devici, ko si začel svoje študije, sem ti priporočala pobožnost do te naše matere. Sedaj ti priporočam, da bodi ves njen.«

Komaj devetleten je imel Janez sanje, ki so zaznamovale vso njegovo prihodnost. V njih mu je Bog razodel njegovo življenjsko poslanstvo, čeprav Janez še ni bil sposoben dojeti njegovega pomena.

»Kje in kako se bom mogel tega naučiti?«

»Dal ti bom učiteljico, pod njenim vodstvom moreš postati moder ... Ob svojem času boš vse razumel.«

Ob zatonu svojega življenja se don Bosko ozira nazaj in ganjen vzklikne: »Vse je storila Marija.«

(Janez Bosko: Spomini)

Otroci iz župnijskega vrtca LAVRA v Murski Soboti

BOG V NEŽNI OTROŠKI DUŠI

Bog je po krstu navzoč v življenju vsakega človeka, tudi majhnega otroka. Prav tako je v njem živa navzočnost Božje Matere. Mati in Sin ne čakata, da človek odraste in postane popolnoma zrel; delujeta že v nežnih otroških dušah.

Zgodilo se je nekega februarskega popoldneva v župnijskem vrtcu LAVRA v Murski Soboti. Majhni otroci so pri popoldanskem počitku. Triletna Ana spre-

govori v polsnu: »Oče naš, ki si v nebesih ... Oče naš.«

S. Alojzija Domanjko pripoveduje: »Ko sem bila stara štiri leta, je morala mama zgodaj na njivo skupaj s sesticama in bratcem, mene pa je pustila spečo v postelji. Zaklenila je vrata in zaprla lesene polknice ter odšla v upanju, da se pred njeno vrnitvijo ne bom zbudila, saj sem navadno spala mirno in dolgo. Toda takrat sem se kmalu prebudila. Ko sem videla, da sem sama v hiši, sem stekla k vratom, bila so zaklenjena. Skočila sem k oknu in zaklicala skozi zaprte polknice z vso vero in zaupanjem, kakor sem slišala mamo v težkih trenutkih: »Križana Mati, usmili se me!« Soseđa je slišala moje otroško vpitje, prihitela, odprla polknice in me odnesla k mami na njivo. Ko sem zagledala mamo, sem stekla k njej in ji takoj povedala: »Križana Mati dobro sliši, samo nekajkrat sem zaklicala in že mi je poslala sosedovo tetko, da so me odnesli k vam ...«

(Škrbec F., Vrtnarica novega vrta, Ljubljana 1986)

Pripravila s. Marija Imperl

PRIHOD SALEZIJANCEV NA RAKOVNIK

LITANIJE IZ OTROŠKIH UST

*Sveta Marija
Lepa Marija
Jezusova podoba
Najlepša luna
Najlepša vrtnica
Najlepša knjiga
Najlepša Božja stvar
Najlepša roža
Najlepši sonček
Najlepše srce
Najlepša zvezdica
Najbolj svetleča luč
Najlepša sreča
Marija - sončnica
Marija Brezmadežna
Marijino srce
Jezusova mamica
Naša mamica
Moja mamica
Najboljša prijateljica
Naša Marija
Naša nebeška mamica
Moj angelček varuh
Nova Marija
Kraljica angelov
Kraljica papežev
Kraljica vseh mater
Kraljica vrtcev
Kraljica dreves
Najlepša mamica*

Rakovnik leži ob Dolenjski cesti na južnem vznožju Golovca. Danes je že del mesta Ljubljana, v preteklosti pa je bil še na podeželju. Leta 1641 je ljubljanski odvetnik Ivan Bučar tu postavil svoj grad in začel ob raznih priložnostih vabiti vanj svoje prijatelje in znance. Po Bučarjevi smrti je grad prehajal iz rok v roke. Menjavali so se lastniki in namen. Tu so prebivale razne plemiške družine ... v krajših obdobjih pa je med zidovi rakovniškega gradu odmevala molitev, ker so se tu nastanile tudi razne redovne skupnosti (jezuisti). In prav ta kotichek kranjske zemlje je konec 19. stoletja ljubljanski katehet Janez Smrekar kupil za salezijance. Le-ti so tako 23. novembra 1901 končno prišli na Rakovnik. Začeli so novo obdobje v zgodovini Družbe, hkrati pa so odprli novo poglavje tudi v zgodovini gradu in kraja Rakovnik, Ljubljane, Slovenije in sosednjih narodov.

Tedanji vrhovni predstojnik salezijancev Mihael Rua je na Rakovnik poslal duhovnika Visintinerja, klerika Perovška in Mezeta ter pomočnika Žigona (torej 3 Slovence, ki so že študirali v Turinu). V Ljubljano so ob spremstvu svojega inšpektorja Mojzesa Veronesija prispeli v mrzlem in pustem sobotnem popoldnevu. Na železniškem kolodvoru jih je pričakal katehet Janez Smrekar in jih takoj odpeljal na Rakovnik. Prihod prvih pionirjev salezijanstva na Slovensko je bil ponižen, kakor sploh začetek salezijanske družbe. Časopisi niso pisali in le malo oseb je vedelo za njihov prihod. Naslednji dan je bila nedelja 24. novembra in torej tudi spominski dan Marije Pomočnice. Naravo je pobelil prvi sneg. Inšpektor Veronesi je blagoslovil majhno sobo, ki je bila določena za kapelico in v kateri je bil pripravljen majhen oltarček s podobo lurske Matere Božje. Nato je bila v njej prva sv. maša. Prve dneve svojega bivanja so salezijanci urejali prostore v gradiču in opravili potrebne obiske pri uglednejših osebah. 26. novembra so se predstavili škofu Jegliču in namestniku ljubljanskega župana Ivanu Vončini. Istega dne je škof Jeglič tudi obiskal novo salezijansko hišo in jim podaril za kapelo svoj ciborij in dva mašna plašča.

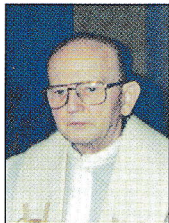
Prve dneve bivanja sta salezijancem velikodušno priskočili na pomoč dve dobri sotrudnici: gospa Bradaška (žena tajnika društva) in sestra kateheta Smrekarja gospa Nežka. Na praznik Brezmadežne so sklicali sestanek sotrudništva, ki je bil v katoliškem domu blizu Križank. Ko so se vrnili domov, so v gradiču našli prvega gojenca. Meze v svojih spominih takole opisuje ta dogodek: »Imam ga pred očmi, kakor da je bilo včeraj. Stal je v prednji sobi na desni. Zavrt je bil v zelen havelok. Plašno je gledal svoje bodoče predstojnike in učitelje. Bil je to Maks Simončič. Vsi smo bili veseli, da smo tako kot don Bosko prav na Brezmadežno dobili prvega gojenca in videli smo v tem dogodku zagotovilo posebnega Marijinega varstva.»

Prim. Svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku, Ljubljana 1984 in
Zgodovina salezijanskega Rakovnika (Fr. Mihelčič), Ljubljana 1951.

EGIDIJ DOLINAR

salezijanski duhovnik
*5.6.1924 Ljubljana
†16.4.1999 Trstenik

Rodil se je 5. julija 1924 v tedanji župniji Lj. - Trnovo, v letu, ko je bila 8. septembra posvečena rakovniška cerkve Marije Pomočnice. Po ustanovitvi župnije Lj. - Rakovnik je njegova rojstna hiša prešla v

to župnijo. Leta 1939 je prejel zakrament sv. birmе. Ko je bil star 13 let, mu je umrl oče. Po šestih letih klasične gimnazije v Ljubljani je leta 1943 odšel v noviciat v grad Škrlevo v župniji Šentrupert na Dolenjskem in tam 15. avgusta 1944 napravil prve redovne zaobljube. Tedaj se je dejansko živel v ozračju polne podaritve in v pripravljenosti na mučeništvo. Dobro leto pred njegovim vstopom sta pogumno darovala svoje življenje tamkajšnja duhovnika in istega leta v mesecu februarju je bil tu pokopan Božji služabnik Lojze Grozde. Egidij je leta 1947 maturiral, potem opravljal vzgojno prakso v Škrlevem in leta 1948 začel študij bogoslovja. 21. januarja 1950 je napravil večne zaobljube, 21. oktobra 1951 – ob petdesetletnici prihoda salezijancev na Rakovnik – pa je bil posvečen v duhovnika, po končanem študiju pa odšel na službeno vojaškega roka.

Njegova duhovniška pot: Trstenik (1953/54), nadaljuje kot kaplan v Preddvoru, potem dve leti na Dobrni, leta 1958 je imenovan za župnika v Boštanju. V tem obdobju postane zaželen in pričakovan pridigar ljudskih misijonov, nadaljuje kot župnik na Rakovniku do leta 1971, potem pa pristane na Igu in ostane tam župnik do leta 1984. Z lga odide za deset let v župnijo Tomišelj. Zaradi bolezni se potem naseli v župnišču Lj. - Rudnik.

Letošnji postni čas je moral preživljati v bolnišnici v Ljubljani, pa v skupnosti na Trsteniku in na Golniku. Tu je 16. aprila, okrepcan s svetimi zakramenti, ob navzočnosti sobratov izročil svojo dušo Bogu. Svojo duhovniško pot je končal tam, kjer jo je začel – na Trsteniku.

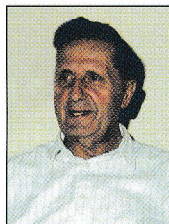
Sobrat Egidij je hotel biti duhovnik vedno in povsod. Kot župnik je največ svoje pozornosti namenjal dobremu oznanjevanju

nju (vse pridige si je pisal in posnel), katehezi in zakramentom. Njegov značaj je izžareval dobrohotnost, vedrino in veselje. Njegova duhovnost se je izražala predvsem v trojem: v značilni gostoljubnosti, v velikem prizadevanju, da bi čimveč ljudi pritegnil k pastoralnemu sodelovanju in lepem obhajanju bogoslužja, ter v posebnem navdušenju za oznanjevanje.

Pogrebno slavlje je ob navzočnosti številnih duhovnikov in vernikov vodil škof Jožef Kvas 22. aprila, sobrat Egidij pa je pokopan na ljubljanskih Žalah. Iskrena zahvala njegovi rodni sestri Mariji, ki je zadnja leta tako ljubeče skrbela zanj.

MIRKO ŽERJAV

salezijanski duhovnik
*8.7.1919 Nova vas na Blokah
†27.4.1999 Ljubljana

Pogumna starša sta rajnemu Mirkotu podarjala življenjski pogum. Mati še posebej v času nosečnosti. Gospod Mirko v vsaki svoji prošnji za zaobljube ali svete redove poudarja, da ga je Marija posebej spremljala in da jo on želi otroško častiti. Ker je bil njegov oče žandarski narednik, se je družina večkrat selila. V rojstnem kraju je 16. maja 1926 sprejel še sv. birmo, zatem pa se kmalu preselijo v področje sedanje rakovniške župnije, kjer rad obiskuje oratorij.

Leta 1936 se odloči, da vstopi kot aspirant v salezijansko skupnost v Veržeju. Po končanem 5. razredu realne gimnazije vstopi 31. julija 1938 v noviciat na Radni in 27. julija naslednjega leta napravi prve redovne zaobljube. Študij srednje šole nadaljuje na Radni, javno maturo opravi v Ljubljani leta 1942. Sledi bogata vzgojna praksa na Selu in na Kodeljevem v Ljubljani, kjer prihaja vedno bolj do izraza njegov dar govornišтва, rokožrtstva in vsakršne spretnosti. To pa je tudi čas surovosti 2. svetovne vojne. Po posebnem Božjem posegu je leta 1945, ko je bilo kar 25 mladih salezijancev nasilno pokončanih, ohranil življenje. Leta 1946 je napravil večne zaobljube, 4. julija 1948 pa je prejel duhovniško posvečenje porokah novoimenovanega ljubljanskega škofa Antona Vovka. Kot novomanišnik dela v našem začasnem študentatu Lisično in že spomladi 1949 odhaja kot kaplan v Tržišče na Dolenjskem, z novim šolskim letom 1949 pa v isti župniji postane župnik in kljub zagrizenosti tajnih služb tistega časa na Kovačevem hribu postavi kapelo Marije Pomočnice. Leta

1956 odide v Škocjan pri Novem mestu. Soupravlja najprej tudi Bučko. V župnijo vnese resnično pomlad. Za ljudi postane pojem župnika: začne z mladinskimi veroukom, izvede ljudski misijon. Župnija se je dejansko zganila, ministranti so začutili moč duhovništva, prebujal je čut za duhovne poklice. Leta 1963 so ga predstojniki poslali na študij v Rim. Medtem se srečuje z vso razgibanostjo koncilskega časa in s svojimi spretnostmi razveseli papeža Pavla VI. Po vrnitvi iz Rima pride za eno leto na Rakovnik, zatem pa se začneja čas njegovih ljudskih misijonov. Že tedaj biva v Rudniku, kjer leta 1973 nadomesti župnika Franca Štuhca. Od takrat pa do smrti je zavzeto in skrbno vodil to župnijo. Ko je letos po veliki noči odšel po svojih opravkih v mesto, mu je še enkrat odpovedalo srce. Kljub hitri pomoči dobrih ljudi in policistov je 27. aprila zvečer izročil svojo dušo Bogu. Tako kot je želel in kot je zapisal sam: »Želim v Božji milosti živeti in umreti. Molim, da bi umrl nagle smrti in lepo pripravljen.«

Gospod Mirko je živel zelo skromno osebno življenje, bil pa je res »scela duhovnik«. Don Bosko bi dejal: vedno in povsod samo duhovnik. Tudi zaradi tega je pogostoma potoval po Sloveniji, da je pomagal duhovnikom: nekaterim finančno, drugim v raznih zadregah, neuspehih, padcih, ali sporih ... Enim z litur-

K Bogu so odšli po plačilo

**naročniki Salezijanskega
vestnika, člani Mašne zveze
in molivci za duhovne poklice**

Blažič Valerija, Plešivo
Bratina Felicita, Piran
Breznik Cecilija, Očeslavci
Budini Franc, Celje, sotrudnik
Čeglar Karel, salez. duhovnik
Čož Franciška, Šmartno pri Litiji
Drofnelk Terezija, Šmartno/Paki
Judež Cenko, Boštanj
Juvančič Karolina, Zg. Hotič
Palčnik Pepca, Razbor
Roškar Jožefa, Kapela
Srebot Franciška, Studeno
Šemrov Ivanka, Podbrezje
Škvorc Julčka, Maribor
Vidmar Fanči, Idrija
Zupan Margareta, Velenje
Zupančič Francka, Lj. Dobrunje
s. Franciška Mencin, HMP - o njej v
prihodnji številki SV

gičnimi oblačili, drugim s kleno oznanjevalno besedo in spet drugim pri mladinskih in družabnih srečanjih. Ni se sramoval oznanjati evangelija: ne na prižnici, ne na vlaku, ne v slovenskem parlamentu, ne v medijih, ne v svojih rokohitriških predstavah na svetovni ravni in tudi ne v hotelu Slon pri tako imenovanih Stihovih večerih. Z isto preprostostjo je dvakrat nagovoril vrhovni zbor salezijanske družbe v Rimu. Ta energija evangelija je prebujala prijateljstvo in vedrino. Na ljudskih misijonih je mnogim prebudil dar duhovnega poklica! Ob pokojniku bimo tudi mi dati obljubo: delali bomo za nove duhovne poklice.

Pogrebna slava je v rudniški cerkvi in na pokopališču zadnjega aprila ob številnih duhovnikih in vernikih - zlasti župljanih rudniške župnije - vodil ljubljanski škof Alojz Uran.

KAREL CEGLAR

salezijanski izseljeniški duhovnik, biseromašnik, tudi državljan ZDA in član kanadske salezije. province.

* 19.9.1912 Stična

† 13.6.1999 Ljubljana

Rodil se je 19. 9. 1912 v zavetju samostana - opatije Stična. Že naslednji dan je prejel zakrament sv. krsta. Skrbna in verna starša sta sprejela tri sinove, ki so vsi postali duhovniki, in dve hčeri. Oče je

kmalu zapustil čevljarско delo in prevzel vedno večje odgovornosti na železnici. To je povzročilo tudi selitev cele družine v Metliko. Karel je tako začel osnovno šolo v Metliki. Kmalu zatem je v ta kraj prišla huda bolezen in pobrala veliko ljudi. Zboleli so tudi vsi očetovi sodelavci na železnici in vsi njegovi otroci z ženo vred. Tedaj je oče prosil Boga, naj ohrani mater z otroki in rajši vzame k sebi njega samega. In dejansko je oče umrl že 16. oktobra 1918. Tako se je mlada mati vdova s petimi otroki vrnila v Stično. Tu je Karel prejel prvo sveto obhajilo in že leta 1920 ga je mati poslala na Rakovnik k salezijancem, kjer je nadaljeval osnovno šolanje; delno tudi na Radni. Rad se je spominjal leta 1924, ko so posvetili cerkev Marije Pomočnice in se je srečal s prvim salezijanskim kardinalom, misijonarjem Janezom Cagliermom. V nižjo gimnazijo je odšel v Veržej in se po 4. razredu odločil za noviciat, kjer se je srečal s poljskim kardinalom salezijancem Božjim služabnikom Avgustom Flondom. Po noviciatu je sredi študija modroslovja in

vzgojne prakse opravljal še državne izpite. Predstojniki so ga zato poslali študirat bogoslovje v Italijo, a se je moral zaradi slabotnega zdravja vrniti v domovino, kjer je 2. julija 1939 po rokah škofa Gregorija Rožmana prejel duhovniško posvečenje. Po novi maši v Stični je moral še na šestmesečno vojaško službo, potem pa odšel za ekonoma na Radno. Ob začetku 2. svetovne vojne se je z mladimi preselil v grad Škrlevo nad Sentrupertom, potem pa odšel na Selo v Ljubljani za ekonoma. Zaradi političnih razmer je leta 1945 odšel na Koroško, leta 1949 pa bil povabljen v ZDA.

Rajni Karel se je tudi v novi domovini hitro uveljavil. Kmalu so ga poslali v Kanado, da bi pomagal razvijati salezijanske ustanove. V Hamiltonu je zgradil izjemno lepo cerkev za svoje rojake in župnišče. V spomin na škofa Gregorija Rožmana, ki ga je posvetil v duhovnika, je dal cerkvi za zavetnika sv. Gregorija Velikega in s tem dal vedeti, da nekateri enostransko berejo in pišejo zgodovino. Ko so mu prišle na pomoč mlade moči iz Slovenije, se je še bolj posvetil zbiranju slovenske literature v izseljeništvu in še posebej zapuščini misijonarja Baraga. Začel je izdajati zbirko Baragiana, pisati življenjepis drugih slovenskih misijonarjev v severni Ameriki in zbirati muzejsko gradivo za Stično.

Sredi tega dela ni nikdar pozabil domovine in svojih sobratov. Ohranjal je redne stike in od julija 1997 ostal v domovini, kjer je še do zadnjega dne s pravim ustvarjalnim nemirom snoval in pisal. V nedeljo ponoči se je slabo počutil. Ker se stanje čez dan ni izboljšalo, so ga odpeljali v bolnišnico, kjer je med preiskavami 13. junija okrog pete ure popoldne izročil svojo dušo Gospodu. Dobro pripravljen in okrepljen s svetimi zakramenti je stopil pred svojega Gospoda in Stvarnika ob spremstvu svojega sobrata.

Pogreb pokojnega sobrata je bil v sredo 16. junija na Žalah. Pogreba se je poleg njegovih sorodnikov udeležilo okrog 50 duhovnikov. Mašo za dušnico je vodil stiški opat dr. Anton Nadrah, obred pogreba pa salezijanski inšpektormag. Stanislav Hočvar. Posebno sožalno pismo je poslal tudi kanadski salezijanski provincial Richard Othier, med drugim je zapisal: »... Gospod Karel je bil začetnik salezijanskega poslanstva v Kanadi, zato je opravil legendarno delo. Prav posebej smo mu hvaležni za tri velike projekte, ki jih je dokončal in ki so neprecenljive vrednosti, to so: Pavillon Don Bosco v Sherbrooke-u, Kamp Dominic Savio v bližini Sherbrooke-a in župnija ter cerkev svetega Gregorja Velikega v Hamiltonu. Gospod Karel se je povsod v polnosti vsega daroval.«

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš **žiro račun:**
51800-620-336
05 1200119-15059

o nakazilu in namenu nas obvestite na naslov:

*Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana*

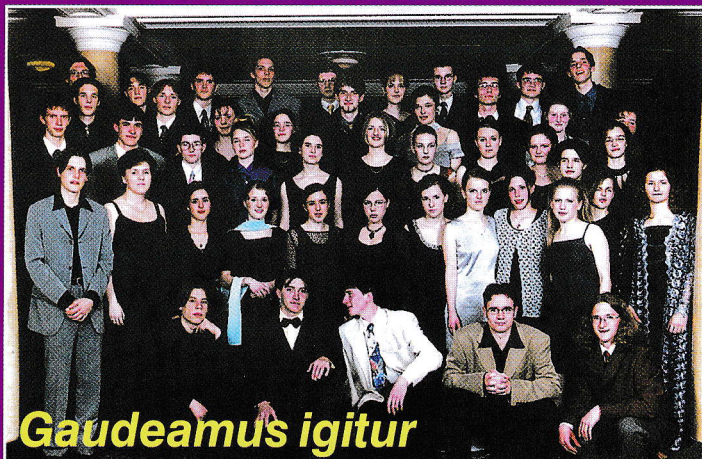
- odstopite svoj certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine (oporoka - napisana lastnoročno ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

- za pomoč dijakom na naših šolah
 - za novince in bogoslovce
 - za misijone (Kerečev sklad)
 - za maše (navadne in gregorijanske)
 - za Salezijanski vestnik
 - za izvedbe posameznih projektov
 - za vzdrževanje salezijanskih ustanov
 - in za novogradnje
- O vsem se lahko dogovorite s *Slavkom Pajkom*, inšpektorialnim ekonomom, tel. 061/127-41-50.

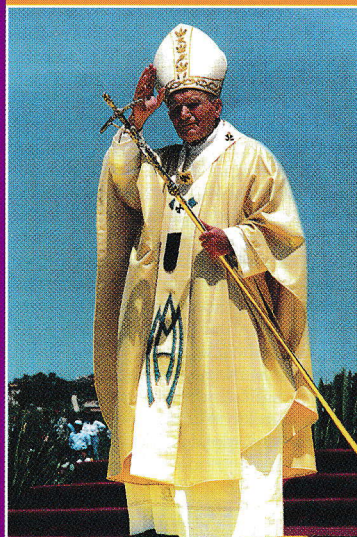
Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

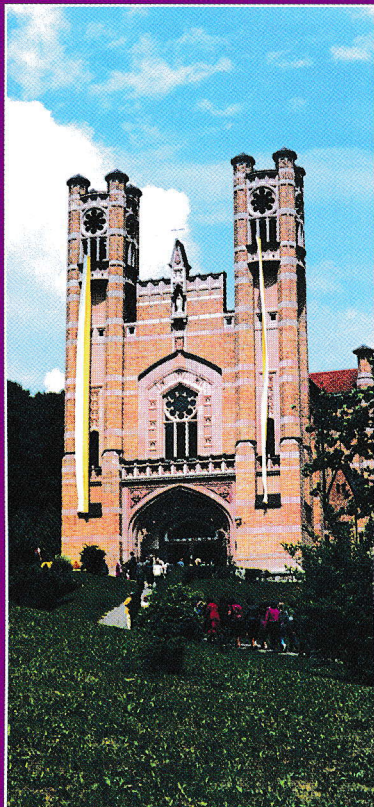

Gaudeamus igitur

je letos zapela že peta generacija maturantov Gimnazije Želimlje. Vseh 46 dijakin in dijakov je uspešno zaključilo štiriletno izobraževanje. Maturó so opravljali v mesecu juniju. Težko že pričakujejo konec meseca julija, ko bodo izvedeli za uspeh na maturi. Upamo, da bo takšen, da jim bo odprl pot na zelene smeri univerzitetnega študija.

PAPEŽ JANEZ PAVEL II.
V SLOVENIJI

8. in 12. september

JESENSKI ROMARSKI SHOD OB PRAZNIKU MARIJINEGA ROJSTVA NA RAKOVNIKU

8. september

PRAZNIK MARIJINEGA ROJSTVA

obletnica posvetitve svetišča,
maše ob 7, 8, 9.15, 10.30, 18.30. Pri večerni sv. maši bo
tudi slovesnost večnih zaobljub salezijanskega
bogoslovca.

12. september

ROMARSKI SHOD

maše ob: 7, 8, 9.15, 10.30 in 14.30.
Osrednja romarska slovesnost bo ob 14.30 s petimi
litanijami Matere Božje in novomašnim blagoslovom.
Popoldansko slovesnost bodo vodili letošnji salezijanski
jubilanti in novomašniki.
Posebej vabljeni člani salezijanske družine: sotrudniki,
bivši gojenci, molivci za duhovne poklice, člani mašne
zveze in drugi prijatelji sv. Janeza Boska ter čistilci Marije
Pomočnice.

JANEZ BOSKO - OČE SIROT

PREMOČENI IN PREMRAŽENI FANT

Nekega večera v maju. Lilo je kakor iz ška-fa. Don Bosco in njegova mati sta komaj povečerjala, ko je nekdo potrkal na vrata. Bil je 15-leten fant ves premočen in premražen.

- Sem sirota. Prihajam iz Valsesije. Zidar sem, nisem še našel dela. Zebe me, ne vem kaj naj grem...

- Vstopi, - mu pravi Bon Bosko. - Stopi k ognju. Tako premočen se boš prehladil.

Mati Marjeta mu je pripravila nekaj večerje. Potem ga je vprašala.

- In zdaj, kam greš?

- Ko sem prišel v Turin, sem imel tri lire, pa sem jih že porabil. - Tiho je zahtel.

- Prosim, ne pošiljajte me proč.

Marjeta je pomislila na odeje, ki so dobile noge.

- Lahko bi ostal, a kdo mi zagotavlja, da ne boš odnesel loncev?

- O ne gospa. Reven sem, kradel pa nisem nikoli.

Bon Bosko je medtem šel ven, nabral nekaj opek, jih prinesel v kuhinjo, z njimi sestavil štiri podstavke, položil nanje nekaj desk, čeznje pa slamo.

- Tu boš spal, dragi. Ostal boš, dokler bo treba. Don Bosko te ne bo nikoli poslal stran.

»Moja dobra mati ga je povabila k molitvi. - Ne znam molitev, - je odgovoril.

- Izgovarjal jih boš z nama, - mu je odgovorila. Tako je bilo. Potem mu je popridigala o neogibnosti dela, o zvestobi in o veri. « Salezijanci so v tej njeni pridigici videli prvo »besedo za lahko noč« (kratek nagovor voditelja hiše), s katero se v salezijanskih domovih navadno končuje dan in ki ga je Bon Bosko imel za »ključ nravnosti, urejenega življenja in vzgojnega uspeha«.

Mati Marjeta pa ni bila tako prepričana o učinkovitosti svojih besed, saj je don Bosko takoj dodal: »Da bi bilo vse zares varno, smo vrata zaklenili in jih nismo odprli več, dokler se ni zdanilo.«

Bil je to prva sirota, ki je prišel v don Boskovo hišo. Do konca leta jih je bilo že sedem. Pozneje jih je bilo na tisoče.

Drugi je bil dvanajstletni deček iz mestne družine. Don Bosko ga je srečal v drevoredu San Massimo (danes Corso Regina Margherita). Naslonjen na murvo se je jokal. Ni imel več očeta. Dan poprej mu je umrla mati. Hišni gospodar ga je spodil, pridržal pa si je pohištvo, da bi prišel do neplačane najemnine. Don Bosko ga je odpeljal k mami Marjeti, pozneje pa mu je našel delo prodajalca v neki trgovini. Fant se je postavil na noge in je za vedno postal prijatelj svojega dobrotnika. Tretji je bil Jožef Buzzetti, zidar. Don Bosko sam ga je povabil. Neke nedelje zvečer, medtem ko je pozdravljal druge, je njega za držal za roko.

- Bi hotel ostati pri meni?

- Rad.

- Dobro. Pogovoril se bom s Karlom. - Njegov starejši brat, ki je že nekaj let obiskoval oratorij, je privolil. Jožef, star 15 let, je nadaljeval delo pri zidarjih v mestu, toda hiša mame Marjete je postala njegov dom.

Teresio Bosco, Don Bosko, Ljubljana 1988, str. 147-148

Mladostna razmišljanja

Bog ljubi najbolj zavržene

Bilo je sredi tedna, ko sem zamišljeno stopala po eni izmed dobro obiskanih ljubljanskih ulic. Že kar podzavestno sem se umikala nasproti hodečim in si z očmi utirala pot naprej. Zdramil me je šibek, a dovolj razločen glas: »Pomagajte mi, prosim. Pomagajte mi!« Zagledala sem fanta, starega kakih petnajst ali šestnajst let. Ustavila sem se in ga vprašala, kaj je narobe. V nekaj stavkih mi je povedal svojo zgodbo:

Doma je iz Bosne, Trenutno živi pri neki gospe v Ljubljani, a konec tedna bi se rad končno vrnil domov. Potrebuje denar za vlak do Sarajeva.

Izročila sem mu skromen dar in zaželela srečno pot. »Puno vam hvala!« se je poslovil in odšla sem naprej. Po nekaj korakih sem se še enkrat ozrla nazaj. Sedaj se mi je še bolj zasmilil. Stal je sredi ulice kot kakšna ovira, ki je vsem v napoto, a se nihče ne čuti odgovornega, da bi jo odstranil. Vsak jo opazi že nekaj metrov prej, ko pa pride do nje, pogleda v tla in se ji elegantno izogne. Vede se, kot da sploh ni nič opazil ...

V zadnjih mesecih se je nabralo nekaj prispevkov mladih, ki niso toliko »odmev« na samo revijo Salezijski vestnik ampak bolj odmev na življenje, ki ga živijo in s katerim se srečujejo. Njihova razmišljanja naj pomagajo tudi tebi, ki prebiraš te vrstice, da bi ob zavesti: »še so plemeniti in dobri mladi ljudje na tem svetu!« iz sebe še z večjim pogumom naredil kaj lepega zase, za ljudi in za Boga.

Sama sem imela občutek, da sem storila dobro dejanje. Pa ne zato, ker sem mu dala denar, ampak ker sem bila pripravljena poslušati njegovo zgodbo, zato, ker sem se kljub močnemu toku ljudi, ki me je gnal naprej, uspela ustaviti in tudi jaz za nekaj časa postati ovira.

Tudi mi v množici mladih, ki jih srečujemo, pogosto odkrivamo take, ki se počutijo zavržene in pozabljene. Prisluhnimo jim in pomagajmo, da bi se čim manjkrat počutili kot zoprne ovire sredi prometne ceste. Pri našajmo jim Gospodovo sporočilo: »Tudi če so te vsi zavrgli, jaz te ne bom zavrgel!«

D. D.

Bog in Božja ljubezen

Ljubezen, ki prihaja od Boga, je neskončna, je najmočnejša vez, skupnost nas vseh bratov in sester. V tej navzočnosti spoznavamo in odkrivamo vse tisto, kar je lepega in koristnega. Tu je pravzaprav vsa sedanjost, pa tudi prihodnost, le če vanj zaupamo, preprosto verjamemo.

Božja ljubezen ne dela razlik, ne ocenjuje, ne prizadene, ampak želi, da bi ljudje odkrili in spoznali smisel življenja in poiskali pot, na katero vsakega izmed nas Gospod vedno znova kliče.

Jezus nas vsak dan opominja, da bi bili vedno bolj njegovi, opominja nas na napake, želi, da s čistimi srci gradimo prijateljstvo in pomagamo tistim, ki trpijo.

Branka

Beseda

*Moja beseda naj bo tvoja,
moj Gospod!
Moj smehljaj naj bo tvoj,
moj Gospod!
Moj korak naj bo tvoj,
moj Gospod!
Naj bo beseda namenjena komu,
ki potrebuje mojo
in tvojo besedo!
Naj ne bodo vse moje besede
le prazno blebetanje!
Naj bo moj smehljaj namenjen
komu, ki potrebuje moj
in tvoj smehljaj!
Naj ne bo ta nasmeh prisiljen
in hlinjen!
Naj bo moj korak lahak,
poln volje in poguma!
Moj korak naj bo korak
bliže k tebi, moj Bog.*

Metka A.

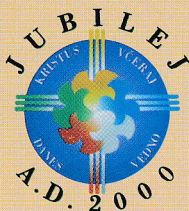
SALEZIJSKI KOLEDAR

JULIJ

5. Ciril in Metod, zavetnika
inšpektorije
24. Spomin Marije Pomočnice
31. Spomin Janeza Boska

AVGUST

15. Marijino vnebovzetje
24. Spomin Marije Pomočnice
31. Spomin Janeza Boska

V pripravi na leto 2000
vabljeni k

ADORACIJI

vsak četrtek
od 17.30 do 18.30
v svetišču
Marije Pomočnice
na Rakovniku.

Salezijanci

MLADINSKA MAŠA

Vsak prvi četrtek v mesecu
ob 18.30 na RAKOVNIKU

5. avgust
2. september
7. oktober

Salezijanska mladinska pastoralna

obvestila

USKOVNIŠKI TEDEN '99, ZA MLADE OD 15 LET NAPREJ

1. teden: 18.-24. julij: Uskovnica (zasedeno)
2. teden: 25.-31. julij: Uskovnica (zasedeno)
3. teden: 1.-7. avgust: Uskovnica (še prosto)

Informacije in prijave: Jože Vidic, tel. 061/793-633

TEDEN SALEZIJSKE MLADINSKE DUHOVNOSTI 1999

1. teden: 18.-24. julij: Koprivnik
2. teden: 25.-31. julij: Koprivnik
3. teden: 1.-7. avgust: Koprivnik

Za mlade od 18 let naprej (končana srednja šola)

Informacije in prijave: Martin Lisec, tel. 061/127-1419, 040/220-789

NOČNO ROMANJE MLADIH NA KUREŠČEK

ŽELIMLJE, 3. september (petek): Zbiranje v Želimljem do 19. ure, sklep z mašo
na Kureščku približno ob dveh ponoči.

SREČANJE ANIMATORJEV POLETNIH ORATORIJEV

LJUBLJANA-RAKOVNIK, 25. september (sobota), od 10. do 15. Ure

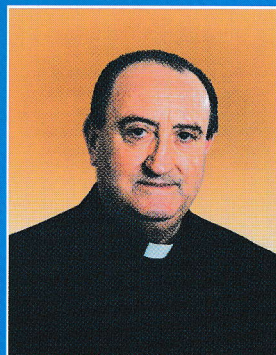
22. – 28. november

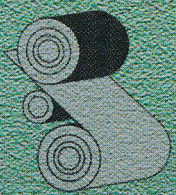
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV NA OBISKU V SLOVENIJI

22.- 27. srečanje
vrhovnega sveta
z inšpektorialnimi sveti
petih inšpektorij (Celje)

24. obisk Rakovnika in Želimelj,
blagoslov
želimeljske ustanove

28. romarski shod
na Rakovniku ob 14.30

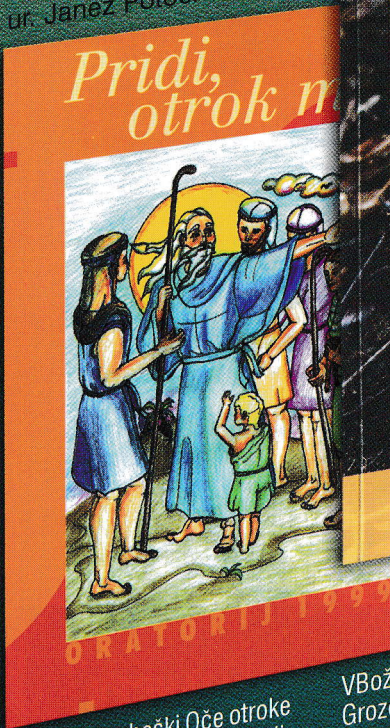

grafične storitve

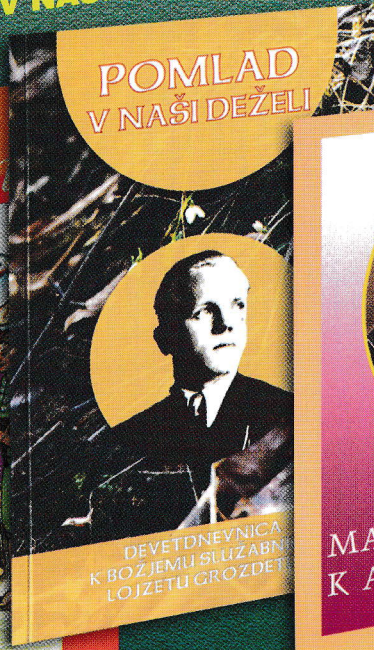
knjige

PRIDI OTROK MOJ
ur. Janez Potocnik

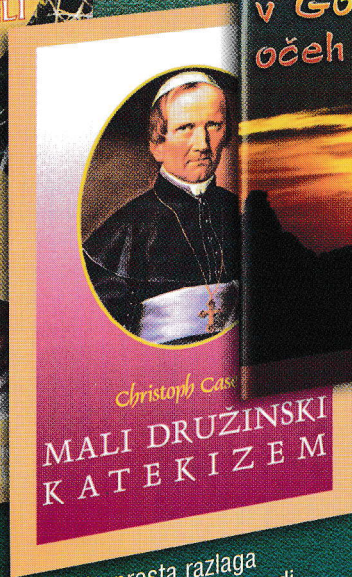
Tako vabi nebeški Oče otroke na letošnji počitniški oratorij, da izkusijo: nekdo me ima rad, nekdo me čaka, nekdo mi odpušča vse moje neumnosti.
Cena: 1.900 SIT.

POMLAD V NAŠI DEŽELI

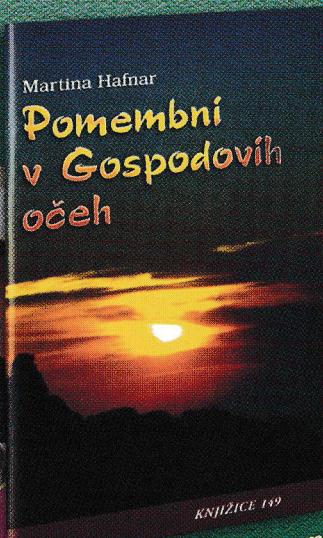
VBožjem služabniku Lojzetu Grozdetu je Gospod na poseben način obiskal naš narod. Devetdnevnic k njemu je velika prošnja, da bi Slovenci kmalu dobili prvega laika svetnika.
Cena: 700 SIT.

MALI DRUŽINSKI KATEKIZEM
Christoph Casetti

Preprosta razlaga katoliške vere, ki gradi mostove med vsakdanjim pogovornim jezikom in jezikom Cerkve, med življenjem in vero.
Cena: 1.500 SIT.

POMEMBNI V GOSPODOVIH OČEH
Martina Hafnar

Ob mednarodnem letu strejših avtorica išče odgovore na vprašanje, ali so starejši enakovredni delu družbe, ali so zaželeni tudi v sedanjem času?
Cena: 200 SIT.

spominki

zgoščenke

